

வீடும் வீதியும்

க.கலாயோகன்

வீடும் வீதியும்

க. கலாமோகன்

விற்பனை உரிமை

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
சென்னை - 600 098.

முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர், 1990

(c) உரிமை : ஆசிரியருக்கு

விலை : ரூ. 10-00

வெளியீடு :

விந்தன் வெளியீட்டகம்,

57, வெள்ளாளர் தெரு,

கோடம்பாக்கம், சென்னை-600 024.

அச்சிடலோர் :

அலைகள் அச்சகம்,

36, தெற்கு சிவன் கோயில் தெரு,

கோடம்பாக்கம், சென்னை-600 024.

சமர்ப்பணம்

1989 ஆம் ஆண்டு, பாரிஸில், ஒரு ஹோட்டல் அறையில், தமிழ் பேசும் இளைஞர்கள் சிலரால் விலைபேசி அழைக்கப்பட்டு வந்து அவர்களது மிருக வெறிக்கு முன் தனது உடலையும், உயிரையும் பலியாக்கிய — முகவரியும், பெயரும் தெரியாத ஆப்பிரிக்கப் பெண்ணின் நினைவின்முன் எனது படைப்பைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நாடக மேடைக் குறிப்புகள்

நாடகத்தின் முழுமை நெறியாள்கை நுட்பத்திலேயே தங்கியுள்ளது. மனிதர்கள் மட்டும்தான் அதில் பாத்திரங்கள் என்றில்லை; கதிரைகள், மேஜை, ஜன்னல், கதவு, வீடு அனைத்துமே பாத்திரங்கள். ஒலியும், ஒளியும் மிகவும் அவதானத்துடன் கையாளப்பட வேண்டும். மரண வீட்டு அழுகையொலி, இடி, மின்னல், மழை, மேடைக்குப் பின்னால் இருந்து பலர் சேர்ந்து “இனியொரு விதி செய்வோம்” என்று ஒலித்தல் இவையாவும் முழுயதார்த்தத்தையும் மேடையுடன் கொண்டு வர வேண்டுமாதலால், இவற்றைச் சேகரிப்பதில் அதீத கவனமெடுக்க வேண்டும். நாடகத்தை மேடையேற்றும் உரிமை அனைவருக்கும் உண்டு. ஆனால், அதனது சுயத்துவம் கெடக்கூடாது என்பதால், அவர்கள் வெளியீட்டு நிறுவனத்தினூடாக நாடகாசிரியரைத் தொடர்பு கொள்ளுமாறு கேட்கப்படுகின்றனர். இந்தத் தொடர்புக்குள்ளாலேயே, நாடக நெறியாள்கை முழுமை பெறும். அதற்கோடு, நாடகம் தொடங்கப்படுமுன், அதற்காக எழுதிய முன்னுரை வாசிக்கப்படுதல் வேண்டும். ஏனெனில், அது நாடகத்துடன் சம்பந்தப்பட்டது.

முன்னுரை

வீடும் வீதியும். புத்தகமாக வெளிவரும் ஒரு நாடகப்படைப்பு. இதற்கு ஒரு முன்னுரை தேவையென்பதைப் பிரக்ஞாபூர்வமாக உணர்ந்த காரணத்தினால் சில பக்கங்களை அதற்காகக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்த்தல் என்பதும், தமிழ் இலக்கியத்தில் மனிதத்தை வளர்த்தல் என்பதும் ஒன்றல்ல. நான் இரண்டாவதின் ஆதரவாளன். அதை எனது கடமை என்று பிரக்ஞாபூர்வமாக உணர்ந்துள்ளேன். “தமிழ் இலக்கியவாதிகள்” என்று தங்களைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டுள்ளவர்கள் மனித தரிசனத்திற்கு மிகவும் அந்நியமாகி நிற்பதுடன், மனிதம் வேறு, தாம் வேறு என்று ஒரு “பகிரங்கப்படுத்தாத” கோட்பாட்டையும் கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்ப்பதற்குப் பூச்சாண்டி. காட்டி தங்களை மட்டுமே வளர்த்துக் கொண்டனர். அத்தோடு “தமிழ் பேசும் சமூகம்” என்று தன்னைக் கண்முடித்தனமாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கும் மனித சமூகத்தினுள் பிரக்ஞை மீதான தத்துவ விசாரமொன்று எழுவ

தற்கும்இடையூறாகஇருந்தார்கள்; இருக்கின்றார்கள். எழுதுகோல்கள் - இவர்களைப் பொறுத்த மட்டில், தமது அடிமைகள் என்ற எண்ணம். முகாரிகளைக் கேட்டபோது, தங்கள் காதுகளைப் பொத்தி மோகனத்தை மட்டுமே தேடியவர்கள்; தேடிக்கொண்டிருப்பவர்கள். இவர்கள் தமது Fantasmகளை வெளியே கொண்டுவர எழுத்து ஓர் ஊடகமாக இருந்தது என்பதுதான் உண்மை.

இவர்கள் புத்திஜீவிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்கள். சிறுபான்மையினர். இவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் பெரும்பான்மை பாமரர்களும் தாமும் ஒன்றல்ல. இவர்கள் ஏதோ எவறெஸ்ற் முனையில் இருக்கின்றார்கள் என்று வேறு பாமரர்கள் தப்பாகக் கணித்துக் கொண்டுள்ளனர். இதற்கு மொழி, அந்தஸ்து, முகாம் என்று பல காரணங்கள் உள்ளன. அவை முன்னுரையின் பிற்பகுதியிலே தெளிவுபடுத்தப்படும்.

புத்திஜீவிகள் பற்றிய விவாதம் மிகவும் விசித்திரமானது. இவர்கள் தமக்கு அந்நியமான ஒரு மொழியைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டவர்கள். இதனை ஒரு பெரிய தவறு என்று நான் இங்கே சொல்ல வரவில்லை. ஆனால், இந்த மொழி தமக்கு மட்டுமே உரியது, ஏனையோருக்கு இது விளங்கி விடக்கூடாது என்பதில் இவர்கள் மறைமுகமாக உறுதியாக இருப்பது அங்கீகரிக்கப்பட முடியாது. இந்தப் புத்திஜீவிகள் பாமரர்களின் மொழியைப் பேசுவதை தமது அந்தஸ்திற்கு இழுக்கு என்றும்

கருதிக் கொண்டுள்ளார்கள். இவர்களது முகமூடியைக் கிழிக்க வெளிக்கிட்டவர்கள்கூட, கிழிப்பதன் மூலம் தங்களையும், “தமிழ் இலக்கியத்” தையும் வளர்க்க வெளிக்கிட்டதால் பாமரர்கள் மீண்டும் பேதைமைத் தனத்துக்குள்ளேயே தள்ளப்பட்டார்கள்.

தமிழ் பேசும் “புத்திஜீவிகள் இயக்கத்திற்குள்” தம்மைக் “கனவுத் தாரகை”களாக, “நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களாக” இனங்காட்டியும், பிரகடனப் படுத்தியும் கொண்ட பேராசிரியர்களை எனக்குத் தெரியும். பேர் + ஆசிரியர் = பேராசிரியர். பேரிற் காகவே ஆசிரியர்களானவர்கள் என்றும், பென்னாம் பெரிய ஆசிரியர்கள் என்றும் இவர்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம். பட்டதாரிகளாக வேண்டும் என்பதற் காக “சிவராத்திரிகள்” பல இருந்து, விழுந்து விழுந்து இவர்களது எழுத்துக்களைப் படித்தவர்களையும் எனக்குத் தெரியும். இவர்களது கனவு “புத்தி ஜீவிகளாக தாம் அங்கீகரிக்கப்படுதல்” என்பது மட்டுமாகவே இருந்தது. இவர்களது இலட்சியம் பேராசிரியர்களின் எழுத்துகளைப் படிப்பது மட்டுமாகவே இருந்ததேயொழிய, அந்த எழுத்துகளுள், சத்தியம், பிரக்ஞை, மனிதம் இவை இருந்தனவா என்பதைத் தேடுவதாகவிருக்கவில்லை. இந்தச் “சாமான்கள்” அவர்களுக்குத் தேவையானதுமல்ல. ஏனெனில், மனிதனை மனிதன் உறிஞ்சும் வியாபாரத்தில் “சத்தியம்” “பிரக்ஞை” “மனிதம்” இவை செல்லாக்காசுகள் என்று புரிந்து கொண்ட மேதைகள், வியாபாரிகள் இவர்கள்.

இவர்கள் விமர்சிக்கப்படவும், நிராகரிக்கப்படவும் வேண்டியவர்கள். ஆனால், இவர்களை விமர்சித்தல் அல்லது நிராகரித்தல் என்பது, முழு அறிவியல் இயக்கத்தையும் நிராகரிப்பதென்பதாகாது. அறிவியல் இயக்கம் மனிதத்திற்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். சர்வதேசிய ரீதியாகப் பார்த்தால் கூட அது மனிதத்திற்குச் சேவை செய்வதைக் காண முடியாது. அதற்கும் 'இன்ரலிஜென்ஸ் சேர்விஸ்' களிற்குமிடையே, இந்த நவீன உலகில், பெரிதாக எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. புத்திஜீவிகள் என்று மார்தட்டிக் கொள்பவர்கள் அவர்கள் பிறந்த நாட்டின் அரசோ, அல்லது அந்நியநாடுகளின் அரசுகளோ ஆய்வாளர்களாகவும், அட்வைஸர்களாகவும் விலைக்கு வாங்கிக் கொள்கின்றன. தம்மை அடிமைகளாக அரசிடம் விற்பதற்காகவே அவர்கள் பட்டங்களைத் தேடி பம்பரமாகச் சுழலுகின்றார்கள், அரசுக்குச் சேவை செய்பவர்கள் புத்திஜீவிகள் அல்லர், வியாபாரிகள். வியாபாரத்திற்கூடாக மனிதத்தை வளர்த்தெடுப்பதென்பது கற்பனாவாதம். முதலில், தாம் மண்ணின் மைந்தர்கள் என்ற பிரக்ஞை புத்திஜீவிகள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களுக்கு வந்தாக வேண்டும். பின்னர், அவர்கள் இந்நதச் செய்தியைப் பாமரர்களிடம் கொண்டு செல்ல வேண்டும்.

1983 இன்பின், இலங்கையில் "போர்க்காலம்" "போர்க்கால இலக்கியங்கள்" என்று ஒரு பேச்சு எழுந்தது. இந்தப் "போர்க்காலம்" மனித இருப்

பிற்குப் பல நெருக்கடிகளைக் கொண்டு வந்தது. ஆனால்,

“போர்க்காலம்” புத்திஜீவிகளுக்கு நெருக்கடிகளையும், அவர்களது சுதந்திரத்திற்குப் பெரிய தடைகளையும் கொண்டு வந்தது என்ற கூற்றைப் பொதுவாக நான் ஏற்கவில்லை. ஏனெனில், “போர்க்காலத்திற்கு” முன் புத்திஜீவிகள் சுதந்திரமாக இயங்கினார்கள், தங்கள் முன் கிடந்த சொற்ப சுதந்திரத்தை நிதானத்துடன் பயன்படுத்தினார்கள். என்ற “மாயை”யை இது உருவாக்குகின்றது. “போர்க்காலத்”திலே மனிதம் மட்டும்தான் துன்புற்றது. அடிப்படைச் சுதந்திரங்கள் அனைத்தும் கேள்விக் குறிகளாகத் தங்கள் தலைகளை மண்ணுக்குள் புதைத்துக் கொண்டன. “போர்க் காலம்” புத்திஜீவிகளுக்கு ஏற்படுத்தியது நெருக்கடியல்ல, இடைஞ்சல் மட்டும்தான். அதாவது, அவர்களது மோகன வாழ்விற்குப் “போர்க்காலம்” பெரும் இடைஞ்சலாக அமைந்தது. எனவே, போருக்குப் பின் “சமாதானம்” வரும், அந்த சமாதானத்தில் தமது சாம்ராஜ்யங்களைக் கட்டிக் கொள்ளலாம் என்ற “நம்பிக்கை” யுடன் “சும்மா” இருப்பதை மட்டும் தமது கடமையாக அவர்கள் கருதிக் கொண்டார்கள்.

புத்திஜீவிகள் சமூகத்திற்குப் பயன்படக்கூடியவர்கள் என்ற கூற்றை நான் மறுதலிக்கவில்லை. தமிழ் பேசும் சமூகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் எப்படிப் பயன்பட்டார்கள், அத்தோடு தாம்

மண்ணின் மைந்தர்கள் என்ற உண்மையை அவர்கள் மறைமுகமாக மறுதலித்துக் கொண்டுள்ளார்கள். இவற்றின் காரணமாகவே அவர்களை நான் விமர்சிக்கின்றேன். “வீடும் வீதியும்” தனது ஒரு அம்சமாக இதைக் கொண்டுள்ளது. எமது புத்தி ஜீவிகள் “பிரக்ஞை” “தத்துவம்” இவை பற்றிப் பேசுவது மிக மிகக் குறைவு. ஏனெனில், அவர்கள் யூனிவர்சிட்டிகளிற்குள் கட்டப்பட்ட “அம்பிதியேட்டர்”களின் கைதிகள். அதற்குள் இருந்து ஒரு போதுமே சமூகம் பற்றிய பிரக்ஞையைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. சமூகத்துள் வாழுவதன் மூலமும், அதனை அக்குவேறாகவும் ஆணிவேறாகவும் அவதானிப்பதன் மூலமும் இப்பிரக்ஞை சாத்தியாகும்.

புத்திஜீவிகளை விமர்சிப்பதென்பது, அவர்களிடையே (பெரும்பான்மையானோரிடம்) மங்கிப் போய்க் கிடக்கும் “சமூகப்பொறுப்புணர்ச்சி”யையும், அவர்களது “தனிப்பட்ட இலட்சியங்”களையும் விமர்சிப்பதென்பதாகும். தமிழ் பேசும் புத்திஜீவிகள் “சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சி”யுடன் செய்த எழுத்து வேலைகள் மிகவும் குறைவு, அத்தோடு அச்சருவம் பெற்ற அவர்களது எழுத்து வேலைகள்கூட “அவர்களது” தனிப்பட்ட இலட்சியக் கனவுகளையே காட்டி நிற்கின்றன. எனவே, இவற்றிற்கும், சமூகத்தின் பொதுவான தேவைகளிற்குமிடையே ஒரு அந்நியத்தனத்தையும், இடைவெளியையும் காண முடிகின்றது. சமூகத்தை விட்டு விலகி, தாம் வித்தியாசமானவர்கள் என்பதை வெளிக்காட்ட

நினைக்கும் இளம் யூனிவர்சிட்டிக்காரர்களின் பட்டப் படிப்புத் தேவைகளுக்காக எழுதப்பட்டவையே என இந்தஎழுத்துகளை ஆழமானபார்வைக்கூடாக இனங்கண்டு கொள்ளலாம். சமூகத்தின் கூட்டு நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அதாவது விஞ்ஞான பூர்வமான ஒரு பார்வையை அதன் மீது பதித்து, “வாழ்விற்காக அறிவியல்” என்ற கோட்பாட்டின் கீழ் அதனை ஆற்றுப்படுத்தத்தக்க எழுத்துகள் இவர்களது முகாம்களுக்குள்ளிருந்து வெளியே வரவில்லை. இவர்கள் அறிவியல் துறையில் “சுரண்டலும்” “கண்ணாமூச்சி விளையாட்டுகளும்” தாராளமாக நடத்தியவர்கள். சமூகத்தின்பொதுவான யதார்த்தத்திற்கு அந்நியமாகி, நாம் போதிப்பதும், சிந்திப்பதும், எழுதுவதும், வாசிப்பதும் மட்டுமே யதார்த்தம் என்ற சுய-கோட்பாடை வகுத்துக்கொண்டார்கள். இவர்களது எழுத்துகளில் நிறைந்து காணப்படும் சிந்தனை, முறையியல் முரண்பாடுகள் இதனை விளக்கப் போதுமானதாகும்.

அறிவியல் துறையில் இவர்கள் தாராளமாக மோசடிகள் பல செய்துள்ளனர். அவை சுட்டிக் காட்டப்படவேண்டியன. இந்த மோசடிகள் சமூகம் (குறிப்பாகப் பாமரர்களாயுள்ள பெரும்பான்மை) தன்னை ஒரு அறிவியல் தேடலை நோக்கி நகர்த்தப் பெரும்இடையூறாகவிருந்தன என்பது ஒரு வரலாற்று உண்மை. உதாரணத்திற்கு, தமிழ்மொழியிலே எழுதுபவர்கள் தமது எழுத்து முயற்சிகளைப் பட்டை ‘தீட்டு’ வதற்கான நவீன அகராதிகளைக் காண்பதென்பது அரிதிலும் அரிது. ஏற்கெனவே தமிழிலே வெளிவந்த

அகராதிகள் (தமிழ் — தமிழ், தமிழ் — ஆங்கிலம், ஆங்கிலம் — தமிழ்) எந்த விதமான விஞ்ஞான அடிப்படைகளையும் கொண்டிருக்காததுடன், கண்மூடித்தனமான விளக்கங்கள் பலவற்றையும் கொண்டுள்ளன. அகராதிகள் பற்றிய தேவையை இங்கே வலியுறுத்துவதற்கான காரணம் அது மொழியைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு ஊடகம் மட்டுமல்ல, விஞ்ஞானத் துறைகளுள் நுழைவதற்கான கதவாகவும் திகழ்கின்றது என்பதனாலேயாகும். இந்த வேலைகள் தனிப்பட்ட ரீதியில் செய்துகொள்ளக் கூடியவைல்ல. பலர் சேர்ந்து, நுணுக்கமான ஆய்வுகளோடு செய்யப்பட வேண்டியன, பல்கலைக் கழகங்கள் போன்ற நிறுவனங்களிற்கூடாக இவை செய்யப்படுதல் வரவேற்கக் கூடியது. ஆனால், சமூகம் பற்றிய நீண்ட பார்வை கொண்டவர்களிடமே, இந்தப் பொறுப்புக் கையளிக்கப்பட வேண்டும்.

உலகம் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது என்பது ஓர் உண்மை. ஆனால், எங்கள் மத்தியில் இது இன்றும் கூட ஒரு பழைய கோஷமாகவே யிருக்கின்றது. மாற்றம் என்ற யதார்த்தத்திற்கு நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட “அறிவியல் உலகம்” மிகவும் அந்நியமாகி நிற்கின்றது என்பதும், இந்த “அந்நியமாதல்” நிலை ஒரு “செயற்கை” என்பதும், மிகவும் “ரகஸியமான” விஷயங்கள். அறிவியல் துறையிலே நடக்கும் அனைத்து இருட்டடிப்புகளும் தடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டும். நாம் எதைக் கற்றோமோ, அவற்றின் “மூலங்களை” சமூகத்திற்கு

மறைத்துக் கொண்டு நடத்தப்படும் அனைத்து “அறிவியல் ஜில்மால்” களும் சமூகத்தின் பொதுவான பிரக்ஞை (கூட்டுப் பிரக்ஞை) மீது நடத்தப்படும் மோசடிகள் என்று கணிக்கப்பட வேண்டும். சமூகத்தின் அறிவியல்தளம் கட்டியெழுப்பப்படுவது மனிதத்தின் ஆரோக்கியத்திற்கு உத்தரவாதம் தரும் என்பதனாலேயே நான் இந்தக் குறிப்புகளுக்கு அதீத அழுத்தம் தருகின்றேன்.

எழுத்து எனது இலட்சியமல்ல. சமூகத்துள் புதைக்கப்பட்ட, புதைந்துபோன அவலங்களிற்கும், ஓலங்களிற்கும் பின்னே கிடக்கின்ற சத்தியத்தை வெளியே கொண்டுவர அது ஒரு ஆயுதம் என்று கருதுவதாலேயே எழுதுகிறேன். எழுத்திலே “வீரம்” “ஆண்மை” இவற்றைக் காட்ட வேண்டுமென்பதோ, “சாதனைகள்” செய்ய வேண்டுமென்பதோ என் இலக்கு அல்ல. நான் தேர்ந்தெடுத்த மொழியும் மொழிக் கொள்கையும் எந்த இடத்தில், எவர்களும் காக எழுதுகின்றேனோ அவர்களுக்கு விளங்கும் என்ற நம்பிக்கை என்னிடம் உண்டு. அதுவே என் வேலைகளில் எனக்கொரு திருப்தியைத் தருகின்றது. மொழியென்பது மனிதனை மனிதன் விளங்கிக் கொள்வதற்கும், புரிந்து கொள்வதற்குமான ஒரு ஊடகமாக இருக்க வேண்டும். தேசிய முகாம்களிற்குள் இருந்து எழும் மொழிக் கொள்கைகள் மனிதத்துள் இடைவெளிகளையும், போர்களையும் உண்டு பண்ணுவதற்கு மட்டுமே பயன்படுகின்றன. இந்த “இடைவெளிகளையும் போர்களையும்”

நியாயப் படுத்திச் சர்வதேசியம் பேசும் “மேதாவி” கள் உலகு முழுதும் பரந்து காணப்படுகின்றனர். மொழி பற்றிய விவாதம் பலவித முனைகளைக் கொண்டிருப்பதால், இந்த ஒவ்வொரு முனைகளும் ஆழமான ஆய்விற்கெடுக்கப் படவேண்டும். கலை, இலக்கிய இயக்கத்துக்குள்ளும், அறிவியல் இயக்கத் திற்குள்ளும் மொழிக்கென ஒரு பெறுமானம் உண்டு. கலை, இலக்கிய இயக்கம் பெரும்பாலும் மொழியைக் கொண்டு Nostalgia களை மட்டுமே படைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த Nostalgiaகள் இனம், மதம், மொழி, சாதி, வர்க்கம், தேசியம் என்பவையோடு இறுக்கமான தொடர்புகளைக் கொண்டன. Nostalgia தடுக்கப்பட்ட அல்லது தடுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றல்ல. ஆனால், அது, இலக்கியத்திற்கு ஊடாக உணர்வுகளைத் தூண்டாதிருக்க வேண்டும். Nostalgia களைக் கொண்டு தரமான இலக்கியங்கள் பல படைக்கப்பட்டபோதும், பாஸிஸம் கூட அதனைப் பயன்படுத்தித் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டது என்பதை மறுதளிக்க முடியாது.

வீடும் வீதியும் நாடகத்தில் உபயோகிக்கப்படும் மொழி, மொழிக்கென உள்ள பயன்பாட்டுப் பெறுமானத்துடன் சம்பந்தப்பட்டது. இதிலே, புத்தி ஜீவிகள் பேசும் மொழி, புத்திஜீவிகளின் மொழியல்ல. இவர்களுக்கு ஒரு மொழியல்ல, பல மொழிகள் உண்டு. யூனிவர்சிட்டிக்குள் பேச ஒரு மொழி, டிமடையிலே பேச ஒரு மொழி, எழுத ஒரு மொழி, வாசிக்க ஒரு மொழி, சிந்திக்க ஒரு மொழி என்று பல

வகைப்படும். இவர்கள் பேசக் கூச்சப்படும் மொழி யொன்று உண்டு. அது பாமரர்களின் மொழி. இந்த மொழியைத்தான் நான் நாடகத்திலே இவர்களுக்குத் கொடுத்துள்ளேன். இது ஒரு முரண்பாடு. வேண்டுமென்றே உருவாக்கப்பட்ட முரண்பாடு. ஆனால், இந்த முரண்பாடு சமூகம் தழுவிய ஒரு அணுகுமுறையும் கூட. புத்திஜீவிகள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் எந்த யதார்த்தத்திற்கு அந்நியமாகி நிற்கின்றார்களோ, அந்த யதார்த்தத்தை நோக்கி அவர்களை இழுப்பதற்கும், பாமரர்களால் அவர்கள் எப்படிப் பார்க்கப்படுகின்றனர், எப்படி இனங் காணப்படுகின்றனர் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கும் உதவக் கூடியது. சாரமதியை பொறுத்தமட்டில் பாமரர்களின் மொழியையோ, புத்திஜீவிகளின் மொழியையோ கொடுக்கவில்லை. அவளது உணர்வுகளுக்குத் துரோகம் செய்யாத ஒரு இலகு மொழி மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், அவள் எரியும் குறியீடாக நாடகத்தில் சித்திரிக்கப்படுகின்றாள்.

சாரமதிக்காக வாதாடுவதென்பது, தமிழ் பேசும் சமூகத்துக்குள் தமது அடிப்படை உரிமைகள் எதுவென்றுகூடத் தெரியாமல் செத்துக் கொண்டிருக்கும், சீதனச் சந்தையிலே சுரண்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான பெண்களுக்காக வாதாடுவதென்பதாகும். சுரண்டும் வர்க்கமும், சுரண்டப்படும் வர்க்கமும், படித்த வர்க்கமும், படிக்காத வர்க்கமும், இவையனைத்துமே பெண்களை மனித

உரிமைகளுக்கு விரோதமாகவே நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இனம், மதம், மொழி (தேசியம்) இவற்றின் பேரால் பெண்களின் அடிப்படை உரிமைகள் அனைத்திற்கும் ஒவ்வொரு நாளும் வேட்டுகள் வைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இளமையைத் தொலைத்த இந்தப் பெண்களின் தலைகளின் மீது “காலம் பூராவும் நீ கண்ணகியாகவே வாழு” என்ற கொடுமை சுமத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

தமிழ் பேசும் சமூகத்தில் பெண்களின் பெறுமானம், விலை எவை என்பதை அச்சொட்டாக விளக்க சில தனிப்பட்ட உதாரணங்களைத் தருகின்றேன். சில ஆண்டுகளுக்குமுன், பாரிஸ் Gare Du Nord ரயில் நிலையத்தில், தமிழ் பேசும் இளைஞன் ஒருவனோடு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தபோது, “உனக்குக் கலப்புத் திருமணத்தில் நம்பிக்கையுண்டா?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அந்த இளைஞன், “அண்ணை, என்ன இருந்தாலும் எங்கடை பெட்டையளை முடிக்கிறது நல்லது” என்றான். “ஏன்?” என்று கேட்டேன். “எங்கடை பெட்டையளை முடிச்சமெண்டா, அவளவை எங்கடை சொல்லுக்குப் பணிஞ்சு நடப்பாளவை. சோலி சுறட்டொண்டும் இருக்காது” என்று விளக்கம் வந்தது. தமிழ் பேசும் சமூகத்தில் “காதல்” என்ற ஒன்று இருந்தாலும், பெண் “கண்ணகி”யா என்பதை தீர்மானிப்பது அம்மியும், அருந்ததியும்தாம். காசும் வேண்டும். பெண் “கண்ணகி” யாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பது எங்களது திருமணங்களின் அடிப்படைக் ‘கொண்டிஷன்கள்.’

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு முற்போக்கு வாதியிடம் கலப்புத் திருமணம் பற்றிய கேள்வியைக் கேட்டேன். “எங்களுக்கெண்டு ஒரு கலாசாரம் இருக்கு. நாங்கள் உப்பிடயெல்லாம் கலந்து எங்கடை முகவரிகளை அழிச்சுக் கொள்ளக் கூடாது” என்று பதில் சொன்னார்.

ஐரோப்பாவிற்குக் “கண்ணகி”கள் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றார்கள். அகதிப் பயணம் மேற்கொண்ட முதலாவது நாளே நான் இந்தச் சங்கதியைத் தெரிந்து கொண்டேன். பம்பாய் விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கியபோது, பிரான்ஸ் போவதற்காகக் காத்து நின்ற ஒரு பெண்ணைக் கண்டு நான் திகைப்படைந்தேன். காரணம், அவளது கழுத்தை மறைத்திருந்த தங்க நகைகள் தாம். எந்தப் பயமும் இல்லாமல், இவ்வளவு நகைகளோடும் வந்துள்ளாளே என்ற ஆச்சரியம். அந்தப் பெண்ணை அண்மித்து, “உங்கள் தந்தை என்ன நகைக்கடையா வைத்திருக்கின்றார்”? என்று கேட்டேன். அவளது முகம் ஒரு தரம் சுருங்கிக் கொண்டது. பின்னர் விளக்கம் வந்தது. “இல்லை, நான் கலியாணம் முடிக்கப் பிரான்ஸுக்குப் போறன். எனக்கெண்டு பேசப்பட்டவர் அங்கைதான் இருக்கிறார். அவர் கேட்ட சீதனக் காசை இஞ்சையிருந்து காசாக் கொண்டு போறது கஷ்டம், அதுதான் அவர் நகையாப் போட்டுக் கொண்டு வரச் சொன்னவர். தெரியும்படி நகை போட்டுக்கொண்டு வந்தா டெக்ஸ் ஒண்டும் இல்லையெண்டு அவர் கடிதம் எழுதினவர்.”

“அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமோ?”

“இல்லை, போட்டோவில் மட்டுந்தான் பாத்தனான்” நான் அனைத்தையும் விளக்கிக் கொண்டேன்.

ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அகதிகளாக வந்தவர்கள், அவர்களது தளங்கள் வித்தியாசப்பட்டாலும், அடிப்படையில் தங்களை மாற்றிக் கொள்ளாமலேயேயுள்ளனர். இதனை ஒரு பெருமைக்குரிய விஷயமாகக் கருதுவதுடன், அனைத்து சமூக ஊழல்களையும் அச்சொட்டாகக் காப்பாற்றி வருகின்றனர். இங்கே, சாதி, சமயம், மொழிவெறி, இனவெறி, சீதனப் பசி அனைத்துமேயுண்டு. இவற்றைக் கட்டிக் காப்பது “பெருமை”க்குரிய விஷயத்தான். சீதன வியர்பாரம் இங்கே நவீனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தங்கம் இங்கே மலிவாக இருப்பதால், சீதனச் சந்நிதானத்தில் அது பூஜிக்கப் படுகின்றது. அகதிக் கார்ட் கிடைத்தால் அதற்கென ஒரு தனி ரேட். கிடைக்காது விட்டால் கொஞ்சம் குறையும்; அவ்வளவுதான். இவற்றைவிட பெண்களின் “கற்பை”ப் பரிசோதிக்க அம்மிகளும், அருந்ததிகளும் நிறைய உள்ளன.

முற்போக்கு முகாம்களைப் பொறுத்த மட்டில் சீதனக் கொடுமையோ, சாதிக் கொடுமையோ முக்கியமான விஷயங்கள் அல்ல. சீதனம், சாதி இவற்றைப் பற்றிப் பேசுவதோ அல்லது எழுதுவதோ இவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் இழுக்கு

என்று கருதப்படுக்கின்றது. ஏனெனில், இது இவர்களின் பாஷையில் 'சீர்திருத்த வாதம்' என்று மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றது. இதற்கும் புரட்சிக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமேயில்லை என்பது இவர்களது கோஷம். ஆனால், இந்த விஷயங்கள் தமிழ்பேசும் சமூகத்துள் வளர்ந்து கொண்டு போகும் யதார்த்தம் என்பதை மறுதலித்து எந்தப் புரட்சியையுமே நடத்திவிட முடியாது. பொழுது போக்கிற்காக இவர்கள் பேசும் "புரட்சி" வந்து, இந்த அவலங்களை நிர்மூலமாக்கி விடும் என்பது சுத்தமான கற்பனாவாதம். மூன்றாம் உலக நாடுகளின் சமூக கட்டமைப்பும் முதலாளித்துவ நாடுகளின் கட்டமைப்புகளும் ஒன்றல்ல என்ற "ஞானம்" இவர்களுக்கு வந்தாக வேண்டும். இந்த இரண்டு சமூககங்களுக்கிடையேயும் நிகழும் விவாதங்கள் ஒன்றல்ல. மிகவும் வித்தியாசமானவை. பாய்ந்து விழுந்து எதையுமே சாதித்து விடமுடியாது.

எனது இந்த அபிப்பிராயங்கள் விஞ்ஞான ரீதியான அடித்தளங்களைக் கொண்டிருப்பது மட்டும் அல்ல, விவாதத்திற்குரியனவுங்கூட. சமூகஒழுங்குடன் சம்பந்தப்பட்டது எனது விஞ்ஞானம். மனிதன் சிந்திக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன் என்பதால்தான் நான் சமூக ஒழுங்கு என்ற கோட்பாடை வலியுறுத்துகின்றேன்.

உலகம் ஒரு சமூகம். உலகில் வாழ்பவர்கள் மனிதர்கள். மனிதம் பற்றிய ஒரு தத்துவார்த்தப் பிரக்ஞையின்றிச் செய்யப்படும் அனைத்துப் படைப்பு

களும் சமூக இயக்கத்திற்கு எதிரானவை என்பது எனது கோட்பாட்டுத்தடம்.

இது என்னைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு முற்றுப்பெறா முன்னுரை. தமிழ் பேசும் மக்களை பிரக்ஞாபூர்வமான தடத்திலே கொண்டு செல்லத்தக்க படைப்புகள் தோன்ற வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளுடன் இதற்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கிறேன்.

பாரிஸ் 16-02-1990

க. கலாமோகன்

வீடும் வீதியும்

அரங்க அமைப்பு:

(ஒரு வீதி. நடுவிலே ஒரு வீடு. வீட்டின் கதவு பூட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. ஜன்னலின் பின் ஒரு பெண்ணின் தலை தெரிகின்றது. வீதியின் இடது பக்கம் ஒரு மேசையும், சில கதிரைகளும் குழம்பிய நிலையில். வலது பக்கத்திலே வெறுமை. திரை விலகும்போது மேடையிலே இருள். இருளிலிருந்து முகாரி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது "இனியொரு விதி செய்வோமா? இனியாவது ஒரு விதி செய்வோமா?" என்று பலர் குரல் கொடுக்க மங்கிய ஒளியில் வீடு காட்டப்படுகின்றது. பெண் ஆடாமல் அசையாமல் தன் முகத்தை ஜன்னல் வழியாகக் காட்டிக் கொண்டிருத்தல். முகாரி ஒலிக்கின்றது. சில விநாடிகளின் பின் வீட்டின்மீது விழுந்த ஒளி வலது பக்கத்து வெறுமையிலே விழுகின்றது. வெறுமையை நோக்கி வாட்டசாட்டமான ஒருவர் நடந்து வருதல். முகாரி விடாமல் ஒலிக்கின்றது. சிங்காரம் கூற்றும் முற்றும் ஒரு தடவை பார்க்கிறான். அவனது கண்ணில் எதுவுமே தெரியவில்லை.)

சிங்காரம் : எங்கையிருந்து இந்த முகாரி வருகுது?

(திடீரென்று முகாரி நிற்கின்றது. சில விநாடிகளின் பின் மரண வீட்டு மேளச் சத்தம், அழுகை, ஒப்பாரி இவற்றின் பின்னணியில் மங்கிய ஒளியில் வீடு காட்டப்படுதல் ஒலி நிற்கின்றது.)

சிங்காரம் : ஓ! இந்த வீட்டிலையிருந்து தான் முகாரி வருகுது.

(இப்போது வெறுமை நிலத்தை நோக்கி நான்குபேர் நடந்து வந்து பார்வையாளர் பக்கம் தங்கள் விழிகளைத் திருப்பிச் சிலைகளாகி நின்றல். சிங்காரம் அவர்களை நோக்கி வருகின்றான். அவர்களை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றான். அவர்களோ சிலைகளாகி நின்றல்.)

சிங்காரம்: இந்த வீட்டிலையிருந்து முகாரி கேட்குது. எனக்கெண்டா ஒண்டுமா விளங்கேல்லை. உங்களிலை ஆருக்காவது விளங்குதோ?

(மௌனம். பென்னம் பெரிய மௌனம். பின் நால்வரது தலைகளும் தொப்பெனக் குனிந்து கொள்ளுதல்.)

சிங்காரம்: நான் உங்களிட்டை ஒரு விஷயம் கேக்கிறன். நீங்களோ தொப்பெண்டுதலையைக் குனிஞ்சிட்டியள். இந்த வீட்டிலையிருந்து ஏன் முகாரி கேக்குதெண்ட விஷயம் உங்களிலை ஆருக்காவது தெரியுமோ?

(அதே மௌனம். குனிந்த தலை களோடு அவர்கள் இப்போது பின்பக்கம் திரும்புகின்றனர்.)

சிங்காரம்: முதலிலை தலையளைத் தொம்மெண்டு போட்டியள். இப்பபாத்தா பின்னுக்கு வேறை திருப்பீட்டியள். நான் சொல்லுறது உங்கடை காதுகளிலை விளேல் லையோ? இந்த வீட்டிலையிருந்து ஏன் முகாரி கேக்குது?

(அதே மௌனம். இப்போது அவர்கள் தங்களது கால்களைத் தூக்கி முன்னே வைக்கின்றனர்.)

சிங்காரம்: முகாரி ஏன் கேக்குது? எனக்கு இப்ப பதில் தேவை?

(நால்வரும் தங்களது காதுகளைப் பொத்துதல். பின், வீட்டின் பின்புறத்தை நோக்கி ஓட சிங்காரமும் அவர்களின் பின் ஓடுகின்றான். வீட்டின் ஜன்னல் மீது ஒளிவிழ சாரமதி பேசத் தொடங்குகிறாள்.)

சாரமதி: இவர்கள் எல்லாருமே அயோக்கியர்கள். எனது வீட்டிலிருந்து எழும் முகாரியைக் கேட்கப்பயந்தவர்கள். சமூகத்தின் அவலங்களுக்கு முகம் கொடுக்கும் திராணியற்றவர்கள். எனது நெஞ்சின் குமுறல்களுக்கு இவர்கள் என்றைக்குமே இரங்கிய தில்லை. கூடுவதும் கலைவதும் தான் இவர்களின்

யதார்த்தம். இவர்கள் எனக்கு உதவுவார்கள் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. நான் ஒரு ஏழை. நான் ஒரு பெண். எனக்கு முப்பத்தைந்து வயது. எனக்கு இன்னமும் திருமணம் நடக்கவில்லை. எனது தலை நரைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. எனக்குக்கூட வாழும் உரிமை இருக்கின்றதா என்ற கேள்வியோடு ஒவ்வொரு கணமும் நான் செத்துக் கொண்டிருக்கின்றன்.

(அவள் பேசி முடிய மீண்டும் முகாரி கேட்கின்றது. வீட்டின்மீது விழுந்த ஒளிமங்கி, மேடையின் வலது பக்கம் விழ, நால்வரும் திருட்டு விழிகளோடு அங்கே வருதல்.)

ரவி: உவன் சிங்காரம் உங்காளப் பக்கம் நிக்க மாட்டான் என்று நான் நினைக்கிறன்.

குணம்: உவனுக்கென்ன பைத்தியம் கியித்தியம் பிடிச்சுப் போட்டுதோ? கனடா விலையிருந்து வந்ததும் வராததுமா, ஊர் வம்புகளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

ரமேஷ்: அவன் கேட்ட கேள்வியிலையும் நியாயம் இருக்குத்தான். என்ன இருந்தாலும் நாங்கள் இப்பிடிப் பாய்ஞ்சு விழுந்து ஓடினது எனக்கெண்டா சரியானதாப் படேல்லை.

(பாலன் ஏளனத்துடன் ரமேஷைப் பார்த்து விட்டு)

பாலன்: நீ நிண்டு அவனோடை கதைச்சிருக்கலாமே உனக்கு எங்கடை போக்குகள் பிடிக்காட்டி எங்களை விட்டு மாற வேண்டியதுதான்.

ரவி: பாலன், நீ இப்பிடி அவன்ரை மனம்நோகிற விதத்திலை கதைக்கிறது அவ்வளவு நல்ல தில்லை. நாங்கள் நாலுபேரும் யூனிவர் சிட்டிகைகை ஒண்டாப்படிச்சு அதுக்குள்ளேயே ஒண்டா வேலையும் செய்யிறம். சமூகத் திலை எங்கடை பட்டங்களுக்கு நல்ல மதிப்பும், மாக்கற்றும் வேறே இருக்குது. அந்தஸ்தோடை உள்ள நாங்கள் கொஞ்ச மெண்டாலும் நிதானமாப் பேசவேண்டும்.

ரமேஷ்: நான் திரும்பவும் சொல்லுறன். இந்த முகாரியைப் பற்றி அக்கறையில்லாம இருக்கிறது நல்லதில்லை.

குணம்: எல்லாப் பிரச்சனையளிலையும் தலையைப் போடுறதெண்டது எங்களாலை முடியாத காரியம். நாங்கள் இண்டைக்கு இங்கை சந்திச்ச நோக்கம் சஞ்சிகை வெளியிடுற தைப் பற்றியது. உவன் சிங்காரம் வந்து எங்கடை 'மூட்'டைக் குழப்பிப் போட்டான். இஞ்சை பேராசிரியரா இருக்கேக்கை எங்கடை நிம்மதிக்கு அடிக்கடி அள்ளிவைச்ச இவன், "புறமோஸன்" எண்டு கனடா

வுக்குப் போனான். இப்ப ஏன்தான் திரும்பி வந்திருக்கிறான் எண்டது எனக்குத் துண்டா விளங்கவேயில்லை.

பாலன்: கொழுத்த சீதனத்தோடை கலியாணம் முடிச்சக் கொண்டுதான் கனடாவுக்கு உவன் போனவன். இப்ப அவனை 'டிவோர்ஸ்' பண்ணீட்டு இங்சை வந்திருக்கிறான் எண்டு என்றை காதிலை விழுந்தது. எனக்கெண்டா இவன்ரை நடையுடை பாவனையள் துண்டா விளங்கேல்லை.

குணம்: வாங்கோ அங்காலப் பக்கமாப் போய்நிண்டு கதைப்பம். ஏனெண்டா, உவன் திரும்பவும் வந்து 'மூட்'டைக் குழப்பிப் போடுவானோ எண்டு எனக்குப்பயமாக்கிடக்குது.

(நால்வரும் வலது பக்கத்தை நோக்கிப் பதுங்கிப் பதுங்கி நடக்கின்றனர். பாலன் மட்டும் பாய்ந்தடித்து ஓடிப் போய் வலது பக்கத்தில் நின்று கொள்கின்றான். அவர்கள் ஒரு தடவை சுற்றும் முற்றும் பார்த்தல். முகாரி மெல்ல மெல்ல ஒலிக்கத் தொடங்குகின்றது. அவர்கள் காதுகளைப் பொத்துகின்றனர். முகாரியின் ஒலிக்கு மத்தியில் அவர்கள் பேசுதல்.)

குணம்: சரி, சஞ்சிகையைப் பற்றிப் பேசுவம். போன தடவை "ஐடியாக்"கள் கொண்டு வாறதெண்டு சொன்னனியள். எங்கை அதுகளை ஒருக்கா எடுத்து விடுங்கோ பாப்பம்!

பாலன்: நிதியைப் பற்றி பெரிசா அலட்டிக்கொள்ளத் தேவையில்லை. சமூகத்திலை அந்தஸ்தான வேலையள் செய்யிறம். காசும் கையிலை தாராளமாப் புழங்குது. எங்களுக்குள்ளை உடன்பாடு இருக்குமெண்டா எங்கடை காசைவைச்சே முதலிலை சஞ்சிகையை வெளியாலை கொண்டு வரலாம். இதிலை உங்களுக்கு மாற்றுக் கருத்து இருக்கா தெண்டு நினைக்கிறன். எங்கடை புரட்சி கரமான சிந்தனையைளை எழுத்தாக்குவதும் மக்களிடை அதைக் கொண்டு போறதும் தான் இப்ப எங்கடை இலட்சியமா இருக்க வேணும்.

ரவி: அரசியல், சமூகம், கலை என்ற மூன்று தளங்களும் எங்கடை எழுத்துகளுக்கு ஆணி வேராய் இருக்கவேணும்.

ரமேஷ்: சமூகம் எண்டு சொல்லேக்கை பெண் அடிமை, சீதனக்கொடுமை, சாதிவெறி என்கிற இந்த மூன்று சமூக அவலங்களிலையும் நாங்கள் அதீத கவனம் எடுக்கிற தோடை தரமான ஆய்வுகளையும் செய்ய வேணும்.

குணம்: புத்தகத்தை எங்கை வெளியிடுறது?

ரவி: இந்தியாவிலை வெளியிட்டா நல்லதெண்டு எனக்குப் படுகுது. இங்கை வெளியிட்ட

மெண்டா விக்கவும் ஏலாது, அத்தோடை புத்தகக்கடையளிலை அது கருவாடு மாதிரிக் காஞ்சு கொண்டிருக்கிற கண்ணா வியைவேறை தாங்க வேணும். இந்தியா விலை வெளியிட்டமெண்டா அதுக்கு ஒரு தனிமதிப்பு இருக்கு. சஞ்சிகைவேறை பளபளப்பா இருக்கும்.

பாலன்: உன்னிட்டை நல்ல ஐடியா இருக்கடா ரவி

(நிடரென்று, வலது பக்கத்து மூலையி லிருந்து சிங்காரம் இவர்களை நோக்கி வருகின்றான். இப்போது, இவர்கள் ஓட வில்லை. அசந்து போய் நிற்கின்றனர். சிங்காரத்தின் கையில் ஒரு புத்தகம் இருக்கின்றது.)

சிங்காரம்: என்ன, என்னைமறந்தோ போயிட்டியள்? என்னத்துக்கு என்னைக் கண்ட உடனே இப்பிடிப் பயந்து, பதறி நடுங்கிறியள்? நான் கனடாவிலை இருந்து வந்து ரெண்டு கிழமையாகுது. சும்மா ஊருலாச் செய்யலா மெண்டு உந்தப் பக்கத்தாலை வெளிக் கிட்டன். வழியிலை உந்த முகாரிச் சத்தம் என்றை காதிலை விழுந்தது. காரணம் மட்டும் புரியேல்லை. உங்களிட்டைக் கேட்டா பயந்து நடுங்கி ஓடுறியள். இனி யாவது என்றை கேள்வியிலை கவனமெடுப் பியளெண்டு நினைக்கிறன்.

பாலன்: நீங்கள் பேராசிரியர் சிங்காரம்தானை? குறை நினைக்காதயுங்கோ. நீங்கள் இஞ்சை வரேக்கை நாங்கள் தீவிரமான சிந்தனையிலை இருந்தனாங்கள். அது தான் நீர் கேட்ட தொண்டையும் நாங்கள் சரியாக் கேக்கேல்லை. இதை யொண்டும் பெரிசா எடுத்திடாதேயுங்கோ. அதுசரி, உங்கடை கனடா வாழ்க்கை எப்படியிருந்தது? மொன்றறியல் யூனிவர் சிட்டியிலையெல்லே வேலை செய்துகொண்டிருந்தனியள்.

சிங்காரம்: புறமோசன் கிடைச்சத்தான் அங்கை போனனான். இப்ப அதைவிடப் பெரிய புறமோசன் ஒண்டு பேராதனையிலை கிடைச்சிருக்கு. அதுதான் இப்ப கனடா வாழ்க்கைக்கு கொம்பிளீற்றா மூட்டை கட்டிட்டு வந்திருக்கிறன். என்ன இருந்தாலும் தாய்நாட்டிலை வேலை செய்யிறதைப் போல வராது.

குணம்: உங்களைக் கண்டது எங்களுக்குக் கிடைச்ச அதிஸ்டம் எண்டு தான் சொல்லவேணும். எங்கடை முயற்சியளுக்கு உங்கடை உதவியள் தேவைப்படும், மறுக்க மாட்டியள் எண்டு நினைக்கிறம்.

சிங்காரம்: இதிலை உங்களுக்கு டவுட்டொண்டும் இருக்கக் கூடாது. எங்கடை பதவியளுக்கை

ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருந்தாலும் நாங்கள் புத்திஜீவிகள் வரிசையிலை நிக்கிறம் எண்டது மட்டும் உண்மை. உங்கடை முயற்சியள் சமூகப் புரட்சி, உலகப் புரட்சி இவையனோடை சம்பந்தப் பட்டதா இருக்கு மெண்டு கருதுறன். புரட்சியெண்டு வந்தா, அதுக்கு எப்பவும் என்றை உதவி இருக்கு

(இப்போது முகார் மிகவும் பலமாகக் கேட்கின்றது.)

புரட்சி பேச வெளிக்கிட்டு, உங்களிட்டை நான் கேக்க நினைச்ச முக்கியமான விஷயத்தை துண்டா மறந்தே போயிட்டேன். கன வருசம் கனடாவிலை இருந்ததாலை ஊரிலை மூலைக்கு மூலை நடக்கிற விஷயங்களுக்கு நான் அந்நியமாகி நிக்கிறன். உந்த வீட்டை நான் முன்னமும் கண்டிருக்கிறன். அப்ப உதுக்கையிருந்து முகாரி கேட்டதில்லை. ஏன் இந்த முகாரி கேக்கிற தெண்ட விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியுமோ?

ரமேஷ்: கேக்கிறெண்டு குறை நினைக்காதையுங்கோ! நீங்களே ஒரு தடவை அந்த வீட்டுக் கதவைத் தட்டி ஏனெண்டு கேக்கலாமே!

சிங்மாரம்: ஓ! அதை நான் மறந்தே போயிட்டன். மறந்து போனதுகூட நல்லதாத்தான் எனக்கும் படுகுது. ஏனெண்டா, எங்களுக்கு

அந்நியமா இருக்கிற விஷயங்களிலை நாங்கள் நேரடியாத் தலையைப் போடக் கூடாது. சுற்றி வளைச்சுத்தான் போக வேணும். அதுதான் உங்கடை உதவியைக் கேட்டனான். என்ன இருந்தாலும் ஊருக்கை இருக்கிறியள். சாடை மாதையா ஏதும் தெரிஞ்சிருக்குமே?

ரவி : நாங்களும் உங்களைப் போலத்தான். எங்கடை காதிலை உந்த முகாரி வருஷக் கணக்கா விழுந்துகொண்டுதான் இருக்குது. தெரியாத விஷயங்களிலை தலையைப் போடுறது நல்லதில்லை யெண்டதாலை தான் காதைப் பொத்திக்கொண்டிருக்கிறம்.

சிங்காரி : நீங்கள் சொல்லுறது சரிதான். ஆனா, இந்த முகாரி ஒரு சமூகப்பிரச்சனை எண்டதை மறந்துவிடமுடியாது. எங்கடை சமூக அந்தஸ்துகளைப் பொறுத்து, இப்படிப்பட்ட விஷயங்களிலை அவதானம் காட்டிறது நல்லதுதான். ஆனா, இந்த அந்தஸ்தைக் காக்கிறதுக்குக்கூட நாங்கள் சில சந்தர்ப்பங்களிலை சமூகப்பிரச்சினையளிலை தலையைப் போடுறது அவசியமாகுது.

குணம்: நாங்கள் உங்கடை கருத்தோடை ஒத்துப் போறம். ஆனா, எங்கடை அணுகுமுறை

கொஞ்சம் வித்தியாசமானது. நாங்கள் ஒரு சஞ்சிகை வெளியிட முடிவெடுத்திருக்கிறம். அந்தச் சஞ்சிகையை ஒரு தளமாக வைச்சு, அதுக்கூடாக நாங்கள் சமூகப் பிரச்சினை யளை வெளியாலை கொண்டு வரவேணு மெண்டது எங்கடை நோக்கம். எங்கடை சஞ்சிகை சமூகத்திலை ஒரு பெரும் புரட்சி யைச் செய்யுமெண்டதிலை எங்களுக்கு எந்தச் சந்தேகமுமேயில்லை.

(முகாரி தொடர்ந்தும் கேட்கின்றது. அதனது ஓசை பெருக்கின்றது. மரண வீட்டுச்சத்தம் அதனுடன் இணை கின்றது. இரண்டு சத்தமும் பெரிதாகிக் குறையும்போது...)

சிங்காரம்: என்ன இருந்தாலும், இந்த முகாரி எங்கடை 'மூட்'டைக் குழப்பிக்கொண்டிருக்குதெண்டதிலை நாங்கள் உடன் பாட்டுக்கு வரவேணும். எங்கடை 'மூட்'டைக் கட்டிக் காக்கிறதுக்காகவா வதுஇந்த முகாரிச் சத்தத்துக்கு ஒரு தற் காலிக தீர்வைக் கண்டுபிடிக்கவேணும்.

பாலன் : இப்ப நாங்கள் எல்லாருமே 'மூட்' குழம்பிப் போயிருக்கிறம். நாளைக்கு வந்து தீர்வைக் கண்டுபிடிக்கிறதுதான் நல்லது.

(நால்வரும் தங்களுக்குள் தலையை-
யாட்டிவிட்டு வலது பக்கத்தால் மேடையி-
லிருந்து மறைகின்றனர். வீட்டை இப்போது
இருள் நிறைக்கின்றது. மழையுடன் காற்று
வீசும் ஒளி இப்போது பலமாகக் கேட்கின்-
றது. இவற்றின் மத்தியில் முகாரி. வீட்டின்
மீது இப்போது ஒளி விழுகின்றது. ஒளி
மங்கும்போது சாரமதி ஜன்னலுக்கருகே
காட்டப்படுதல்.)

சாரமதி : இவர்களுக்கு, இவர்களது அந்தஸ்துகள்
மட்டும்தான் முக்கியம். நான் முக்கியமல்ல.
இவர்கள் தமது புத்தி ஜீவிதத்தால் இந்தச்
சமூகத்தை அசுத்தமாக்கிக் கொண்டிருப்ப
வர்கள். புரட்சியின் பெயரால் இவர்கள்
செய்வதெல்லாம் வியாபாரம்தான். முகாரி
களின் பின்னணிகளுக்கு இவர்கள்
தங்களை அந்நியமாக்கிக் கொண்டிருப்
பவர்கள். நான் இவர்களை வெறுக்கின்
றேன்.

(மௌனம்)

நான் ஏழையாக மட்டுமல்ல, பெண்ணா
கவும் பிறந்தவள். இது எனது வீடல்ல,
இது எனது சிறை. இங்கிருந்து நான்
வெளியேற எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாம்
தோற்றுப் போய்விட்டன. நான் அணுஅணு
வாகச் செத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.
எனக்கு விமோசனம் கொடுப்பதற்கு, வந்த

வர்கள், எனது காதும், கழுத்தும், மூக்கும் வெறுமையாக இருந்ததைக் கண்டவுடன், வந்த வேகத்திலேயே ஓடிப் போய் விட்டார்கள். வேறு சிலர் வந்து என்னைப் பார்த்து ரசித்தார்கள், மூடிக் கிடந்த மார்புகளுள் சொர்க்கத்தைக் கண்டு இரவுகளுக்கு மட்டுமே விலை பேசினார்கள். இவர்களை நான் விரட்டி விட்டேன்.

(மௌனம்)

எனது வீட்டின் கதவுகளைத் தட்டியவர்களின் நோக்கம் இலாபம் தேடுவதாக இருந்ததே யொழிய, இதயத்தையல்ல. காணிநிலம் கேட்டார்கள், காசு கேட்டார்கள், கொடி கேட்டார்கள், அட்டியல் கேட்டார்கள்... இன்று நான் பாடும் முகாரிக்கு இவர்கள் அனைவருமே பொறுப்பாளிகள். என்னிடமிருந்த மோகன ராகத்தைத் திருடியவர்கள் இவர்கள்தாம். ஓ! எனக்கு வாழும் உரிமை உண்டா? நான் வாழக் கூடாதா? மோகன ராகம் வந்து எனது வீட்டுக் கதவைத் தட்டாதா?

(முகாரி இப்போது பலமாக ஒலிக்கின்றது.)

தனிமை என்னை வாட்டுகின்றது. உடலோ கொதிக்கின்றது. இந்த வீட்டை

விட்டு வெளியேறவேண்டும் போலிருக்கின்றது. எனக்கு ஒரு துணை தேவையாயிருக்கின்றது. ஆனால்... தடைகள்... தடைகள்...சிறை...

(இப்போது பலர் சேர்ந்து பலமாக நடக்கும் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. இந்தச் சத்தங்கள் மெல்ல மெல்ல மறைய மேடையின் வலதுபக்கப் பின்புறத்திலிருந்து ஐந்து உருவங்களின் நிழல்கள் தென்படுகின்றன. நிழல்களுக்கு முன்னே ஒரு கதிரையும் பல மேசைகளும் தலைகீழாகக் கிடக்கின்றன. இவற்றின் மீது சிவப்பு ஒளி விழுதல். நிழல்களுக்குரிய உருவங்கள் மேடையை நோக்கி வந்து கதிரைகளின் மீது தடுக்கப்பட்டு விழுதல் விழுந்தவர்கள் எழும்போது மேசையும் கதிரைகளும் தெளிவான ஒளியில் காட்டப்படுதல்.

சிங்காரம்: (எழுந்தபடி) ஆ! கதிரைகள், மேசை, பிறகென்ன! புரட்சி நடந்த மாதிரித்தான்.

ரவி : உங்கடை கருத்தை நான் ஆதரிக்கிறன்.

பாலன்: நானும்தான்.

(அவர்கள் கதிரைகளையும், மேசையையும் உற்றுப் பார்க்கின்றனர். சிங்காரத்தைத் தவிர ஏனையோர் அதனை அடுக்க வெளிக்கிடுகின்றனர். அடுக்கும்போது அவர்களிடையே பிரச்சினை எழுகின்றது)

குணம் : மேசையை இந்தப் பக்கம் வை.

பாலன் : இல்லை, இஞ்சாளப் பக்கம் வைச்சாத்தான் நல்லது.

ரமேஷ்: பெரிய கதிரையை இடது பக்கம் வையுங்கோ

வி : பெரிய கதிரை எனக்கு!

குணம்: இந்தக் கதிரைக்கு ஒரு கால் இல்லை. எறிவம்.

பாலன்: எறிஞ்சமெண்டா ஓராளுக்கு கதிரையில்லாமல் போகும்.

குணம்: எனக்கு இந்த கதிரை.

பாலன்: இல்லை, அது எனக்கு.

ரமேஷ்: முதலிலை அடுக்குவம். பிறகு ஆருக்கு எந்தக் கதிரையெண்டு யோசிப்பம்.

(சிங்காரம் இவர்களைப் பார்த்து ஒரு நழுட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு)

சிங்காரம்: கதிரையள், மேசையள் அடுக்கிற விஷயத் திலை உங்களுக்கு துண்டா அனுபவ மில்லையெண்டது பாத்தோண்ணையே எனக்கு விளங்கீட்டுது. இதுகளுக்கு அனுபவம் தேவை. என்னை விடுங்கோ நான் அடுக்கிக்காட்டிறன்.

குணம்: விடுங்கோ, அவர் எப்பிடி அடுக்கிறாரெண்டு பாப்பம்.

(சிங்காரம் முதலில் பெரிய கதிரையை எடுத்து ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, அதன்பின் இன்னொரு கதிரையை வைக்கின்றான். பின் ஏனைய கதிரைகளை அடுக்குகின்றான். முடிவில், ஒருவருக்குக் கதிரை இல்லாது போகின்றது.)

ரமேஷ்: நீங்கள் ஏன் ஒரு கதிரைக்குப் பின்னாலை இன்னொரு கதிரையை வைச்சனியன்? அதை இஞ்சாளப்பக்கம் வைக்கலாம் தானை. உந்த அடுக்கல் மெதேட் கொம் ஃபட்டபிளா இருக்காது.

சிங்காரம்: நான் நல்ல டீப்பா யோசிச்சுத்தான் கதிரையை அடுக்கினனான்.

குணம்: ஒரு கதிரைக்குப் பின்னாலை இன்னொரு கதிரையை வைக்கிறது லொஜிக் இல்லை. இப்பிடி அடுக்கினா பின்னுக் கிருக்கிற ஆளுக்கு முன்னாலை என்ன நடக்குதெண்டு தெரியாது. இது எங்களுக்குப் பெரும் இடைஞ்சலா இருக்கும்.

சிங்காரம்: (தொனியை மாற்றிக் கொண்டு) நீர் எனக்குப் படிப்பிக்க வேண்டாம். நான் இந்தக் கதிரையை வேறையாருக்கும் வைச்சதெண்டு மட்டும் நினைக்க வேண்டாம். இந்த ரெண்டு கதிரையும் எனக்குரியவை.

ரவி : நீங்கள் எங்களைவிடக் கூடப் படிச்சனியள். நீங்கள் இப்பிடி நடந்து கொள்ளுறது சரியா எண்டு ஒருதரம் யோசிச்சுப் பாருங்கோ. ரெண்டு கதிரையையும் நீங்கள் எடுத்தா ஓராளுக்கு கதிரை இல்லாமல் போகும்.

சிங்காரம் : சரி, எதுக்கும் நான் ஒரு இணக்கத்துக்கு வாறன். நான் ரெண்டு கதிரையையும் எடுத்தா, மூன்று கதிரை மிஞ்சும். நீங்களோ நாலு பேர். எங்கை இதை எடுக்கிறதுக்கு உங்கடை திறமையைக் காட்டுங்கோ பாப்பம். பலமுள்ளவனுக்குக் கதிரை கிடைக்கும். பலமில்லாதவர் மூட்டையைக் கட்ட வேண்டியதுதான்.

ரமேஷ் : நான் இதை வன்மையா எதிர்க்கிறன்.

சிங்காரம் : உம்மடை எதிர்ப்பைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. கதிரை ஆருக்கு இல்லையோ அவர் எங்களை விட்டு மாற வேண்டியதுதான். மிஞ்சிற நாலுபேரும் சேந்து சஞ்சிகையைக் கொண்டு வரலாம். ஒரு பிரச்சனையும் வராது.

ரமேஷ் : முறைப்படி பாத்தா நீங்கள்தான் எங்களைவிட்டு முதலிலை மாறவேணும். ஏனெண்டா, எங்கடை குறாப்பிலை

கடைசியா வந்து சேந்த ஆள் நீங்கள் தான்.

சிங்காரம்: நீங்கள் அடிப்படையை மறந்து போயிட்டியள். கதிரையளை முதன் முதலாகக் கண்டது நான்தான். அத்தோடை தகுதி இடைவெளி இருக்கெண்டதையும் ஞாபகத்திலை வைச்சிருங்கோ. நான் பேராசிரியர். நீங்களோ விரிவுரையாளர்கள். அதுவும் உள்நாட்டு விரிவுரையாளர்கள். நானோ வெளி நாட்டிலை பாய் வெள்ளைக்காறருக்கே படிப்பிச்சிட்டு வந்திருக்கிறன். இங்கிலிசு கூட உங்களுக்கு ஒழுங்காப் பேசத் தெரியாது. இதை மறந்து போயிடாதேயுங்கோ.

ரவி, நீங்கள் நடக்கிற விதம் நல்லதாத் தெரியேல்லை. பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள் இவர்களுக்கிடையில் தகுதி இடைவெளி இருக்குத்தான். இதை இப்பிடிக் குத்திக் காட்டிறது நாகரிகமில்லை. கொஞ்சம் முந்தி நீங்கள்தானே சொன்னியள், நாங்கள் புத்திஜீவிகள் வர்க்கம் எண்டு!

ரமேஷ்: தொடக்கத்திலையே எங்களுக்கை புடுங்கல்கள் வருமெண்டா நான் உங்களை விட்டு விலகிப் போக வேண்டி வரும். எனக்கெண்டா உங்கடை இந்தப் பிரச்

சனை கருத்து ரீதியான, தத்துவரீதியான ஒரு தளத்தைக் கொண்டிருக்கேல்லை யெண்டு படுகுது. இந்தக் கதிரை மேசைப் பிரச்சனை வெறுமனே ஒரு நடைமுறைச் சிக்கல் மட்டும் தான். புரிந்துணர்வு ஒன்றாலை மட்டும் தான் நாங்கள் இதைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

சிங்காரம்: நீர் வயதிலை குறைஞ்சவர் எண்டு தெரியுது. உம்மடை தளத்திலை இருக் கிறவைக்கு பெரிய பிரச்சனையள் ஒண்டும், பெரிய பிரச்சனையளாத் தெரியுறதேயில்லை.

(மௌனம் ஏனையோரும்)

எனக்கு இஞ்சை யூனிவர்சிட்டிக்கை இருக்கிற செல்வாக்கை மட்டும் மறந் திடாதேயுங்கோ!

(மீண்டும் மௌனம்)

என்றை நடவடிக்கை நீண்ட நோக்கம் கொண்டதெண்டு நான் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறன். நான் ரெண்டு கதிரையை எடுத்தது ஏனெண்டு சொல்லுங்கோ பாப்பம்? ஒண்டு, நான்தான் முதன் முதல் கதிரையளைக் கண்டனான். ரெண்டாவது கதிரை தேய்மானம் கொண்ட ஒரு பொருள்.

கால ஒட்டத்திலை அது ஆட்டம் போடக் கூடியது. முதலாவது கதிரை ஆட்டம் போடத் தொடங்கும்போது நான் ரெண்டாவது கதிரையை உபயோகித்துக் கொள்ளுவன்.

ரவி : நீங்கள் சொல்லுற வாதம் எங்களுக்கும் பொருத்தமானது. எங்களுக்கும் இரண்டு கதிரையள் தேவைப்படும். ஏனெண்டா, எங்கடை கதிரையளும் தேய்மானம் கொண்டவை.

சிங்காரம் : எல்லாருக்கும் ரெண்டு கதிரையள் கிடைச்சா, தலைவருக்கும் மற்றாக்களுக்கும் இடையிலை வித்தியாசம் இல்லாமப் போயிடும்.

குணம் : ஓகோ! நீங்கள் உங்களைத் தலைவராக நினைச்சுக் கொண்டியனோ! நாங்கள் உங்களைத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யேல்லையே.

சிங்காரம் : எதுக்காகத் தெரிவு செய்யவேணும். தர்க்கரீதியாகப் பார்த்தா நான்தான் தலைவர். உங்களுக்கை சீனியர் நான். நான் பத்தொம்பது புத்தகம் வேறா எழுதியிருக்கிறன். என்றை புத்தகங்களைப் படிச்சுத்தான் நீங்கள் பட்டங்கள் பெற்றனியள். முறைப்படி எனக்கு

நீங்கள் நன்றிக்கடன் செலுத்தவேணும்.
தமிழ்ப் புத்தி ஜீவிகள் உலகிலை
மறுமலர்ச்சியைக் கொண்டு வந்தது
நான்தான்.

(முகாரி இப்போது மிகவும் பலமாகக்
கேட்கின்றது. அவர்கள் தமது சண்டையை
நிறுத்திவிட்டு காதுகளைப் பொத்தத்
தொடங்குகின்றார்கள். பொத்துவதும்
எடுப்பதுமாகச் சில நிமிடங்கள் கழிகின்றன.
முகாரி நின்றதும், அவர்கள் கைகளை
எடுத்துவிட்டு ஒருவரையொருவர் பார்க்கின்
றனர். பின் அவர்களது விழிகள் கதிரை
களை நோக்கித் திரும்புகின்றன.)

குணம் : என்னைப் பொறுத்தமட்டிலை ஒண்டு
சேந்த நாங்கள் இப்பிடி உடைஞ்சு
போறது நல்லதாப்படேல்லை. முதலிலை
இந்தக் கதிரை மேசையளை எப்பிடி
அடுக்கிறது எண்டதைப் பாப்பம். பிறகு,
ஆருக்கு என்ன போஸ்டு எண்டதை
யோசிப்பம்.

சிங்காரம் : சரி, நான் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வாறன்.
இந்த ரெண்டு கதிரையிலை சின்னனா
இருக்கிறதை உங்களுக்குத் தாறன்,
இதுக்குப் பதிலா தலைவர் போஸ்டு
எனக்குக் கிடைக்கவேணும்.

(நால்வரும் ஒருவரையொருவர் புதி
ருடன் பார்க்கின்றனர். பின் சிங்காரத்தின்
பக்கம் திரும்பி...)

ரவி : எதுக்கும் எங்களுக்கை ஒரு முடிவெடுத்திட்டுச் சொல்லுறம்.

சிங்காரம் : முடிவெடுக்கிறதுக்கு முதல் என்றை செல்வாக்கையும், உங்கடை எதிர் காலத்தையும் பற்றி ஒரு தடவை நல்லா அலசி, அலசி ஆராயுங்கோ.

(நால்வரும் இப்போது வலது பக்கத்தை நோக்கி நடக்கின்றனர். இந்தத் தடவையும் பாலன் மற்றவர்களை விட்டுப் பாய்ந்து ஓடுகின்றான்.)

ரமேஷ் : ஏன் பாலன் இப்பிடி விழுந்தடிச்சு ஒரு கிறாய்?

பாலன் : நான் ஓடேல்லை. நடக்கிறன். இது என்றை பரவணிப் பழக்கம். நான் எப்பவும் ஸ்பீட்டான்.

(அவர்கள் அமைதியாகச் சில நிமிடங்கள் பேசத் தொடங்குதல்.)

ரமேஷ் : உவன் சிங்காரம் எங்கடை கழுத்தைப் பிடிச்சு நெருக்கிறான். வெள்ளைக்காற ருக்குப் படிப்பிச்சுட்டு வந்தா தனக்கென் னவோ கொம்பு முளைச்சிருக்கெண்டு நினைக்கிறானாக்கும். இவன் எங்களை இழக்கமாக் கணிச்சுவைச்சிருக்கிறான். என்னைப் பொறுத்தமட்டிலை இவனை

வெளியாலை தூக்கி எறியிறதுதான் நல்லதாப்படுகுது.

குணம் : ரமேஷ், சும்மா ஆதி அந்தம் தெரியாமக் கதைக்காதை. உவனோடை நாங்கள் மிகவும் கவனமா நடக்க வேணும். ஆளிட்டை ஏதோ பிடியொண்டு கிடக்கு. அதுதான் இப்பிடி லெவல் அடிக்கிறான். யூனிவர்சிட்டிக்கை பெரும் செல்வாக்குள்ள காய். உவன் எழுதின குப்பையனைப் படிக்காட்டி எங்களுக்குப் பட்டம் கிடைச்சிருக்குமோ? இப்ப நாங்கள் கலாநிதிப் பட்டத்துக்கு வேறே துடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறம். எதுக்கும் அவனோடை தெந்தெட்டா நடக்கிறதுதான் நல்லதெண்டு எனக்குப் படுகுது.

பாலன் : எனக்கு நல்ல ஞாபகமிருக்கு. நாங்கள் பட்டப்படிப்புச் செய்துகொண்டிருக்கேக்கை, உவன் பெரிய பேராசிரியராக அங்கையிருந்தவன். பெரிய பெரிய தலையனோடையெல்லாம் தொடர்பிருந்தது. தமிழே ஒழுங்கா எழுதத் தெரியாத திருஞான சம்பந்தனுக்கு இவன்ரை புண்ணியத்தாலைதான் அதுவும் தமிழ் இலக்கியத்திலை கலாநிதிப் பட்டம் கிடைச்சதெண்டு என்ரை காதிலை அடிபட்டது. உவனோடை முரண்டுபடுறதும்,

எங்கடை தலையிலை நாங்களே மண்ணையள்ளிக் கொட்டுறதும் ஒண்டுதான்.

ரவி : நாங்கள் இப்ப வெறும் விரிவுரையாளர்களா மட்டும்தான் இருக்கிறம். இண்டைக்கு நாங்கள் இவனோட முரண்டு பட்டமெண்டா, நாளை எங்கடை கலாநிதி பட்டத் தீஸிசுகள் இவன்ரை கையிலை போகாட்டிக்கூட இவன் எங்களுக்கு அள்ளி வைச்சிடுவான். இருக்கிற செல்வாக்குக்கு, இவன் பிறசிடென் ராவே வந்திடுவான். பாலன் சொன்ன மாதிரி, எங்கடை கலாநிதிப்பட்டங்களுக்கு நாங்களே மண்ணைக் கிள்ளிப்போடாம, கண்ணைமூடிக்கொண்டு தலைவர்பதவியை உவனுக்குக் குடுக்கிறதுதான் நல்லது.

ரமேஷ் : ஒரு தனிமனிதனின் செல்வாக்கிற்கு இப்பிடிப் பயந்து நடுங்கிறது கோழைத்தனம்.

குணம் : உணர்ச்சிவசப்படாதை ரமேஷ். எதுக்கும் ஒரு தடவை ஆளிட்டை தலைவர் பதவியைக் குடுத்துப்பாப்பம். எங்கடை தகுதி அவன்ரை தகுதிக்கு உயரும்வரை ஓம் போடுறதுதான் நல்லது. இதிலை ஏதும் இழக்கணம் இருக்கு எண்டு மட்டும் நினைச்சுப் போடாதை. இந்த உலகத்

திலை “ஓம்” போடாமல் முன்னுக்கு வந்தவை ஒருவருமேயில்லை.

ரமேஷ் : எனக்கெண்டா இதிலை உடன்பா டில்லை. நீங்கள் நினைக்கிறது மாதிரி செய்யுங்கோ. சஞ்சிகைக் குழுவுக்கை உவன்ரை அதிகாரம் தலை நீட்டு மெண்டா, உங்களெல்லாற்றை முகமுடி யையும் நான் துண்டு துண்டாக் கிழிப்ப னெண்டு இப்பவே சொல்லிப் போடுறன்.

(இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது இடது பக்கத்தில் சிங்காரம் கதிரைகளை மாறி மாறி அடுக்குவதும், அதில் இருந்து பார்ப்பதுமாகத் தன் நேரத்தைக் கடத்து கின்றான். பாலனைத் தவிர ஏனையோர் சிங்காரத்தை நோக்கி நடக்க, பாலன் மட்டும் வீட்டைச் சுற்றி அவர்களை வந்த டைதல். சிங்காரம் அவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு)

சிங்காரம்: அகத்தின் அழகு முகத்திலை தெரியு மெண்டு எங்கடை முன்னோர்கள் சொன்னது சரிதான். உங்கடை முகங் களைப் பாக்கேக்கையே நீங்கள் சரியான முடிவு எடுத்திருப்பியள் எண்டு தெரியுது. நான் சொல்லுறது சரியோ?

பாலன், குணம், ரவி } ஓமாம். நாங்கள் நல்லொரு முடிவா எடுத்திருக்கிறம். இனிமேல் நீங்கள் தான்

எங்கடை சஞ்சிகைக் குழுவுக்குத் தலைவர்.

பாலன் : (தன்னை மறந்து கையைப் பலமாகத் தட்டி) தலைவர் வாழ்க!

சிங்காரம்: (பெருமிதத்தோடு தலையைாட்டிவிட்டு. முழுமனதோடை நீங்கள் என்னை உங்கடை தலைவராகத் தெரிஞ்செடுத்ததுக்கு நான் என்றை நன்றியை முதலிலை சொல்லிக் கொள்ளுறன்.

நீங்கள் உங்களுக்குள்ளை கதைச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கை நான் இஞ்சை கதிரையளை வடிவா அடுக்கிப் போட்டன். அத்தோடை, ஆரை எந்த இடத்திலை வைக்கிறது, ஆருக்கு எந்தக் கதிரையைக் குடுக்கிறது எண்டதையும் நான் தீர்மானிச்சிட்டன்.

குணம் : முதலிலை கொஞ்சம் குழந்தைப் பிள்ளைத் தனமாக் கதைச்சிட்டம். அதையிட்டுக் குறை நினைச்சிடாதேயுங்கோ. நீங்கள் பேராசிரியர். நீங்கள் எடுத்த முடிவு விவேகமானதாத்தான் இருக்கும்.

சிங்காரம்: என்மீது உங்களுக்கு இப்பிடியொரு நம்பிக்கையிருந்தா, அதுவே போதும், இந்த நம்பிக்கையை நீங்கள் கட்டிக் காத்தியள் எண்டா, அதிஸ்டதேவி வந்து

உங்கடை வீட்டுக் கதவைத் தான்
முதலில் தட்டுவா!

பாலன் : உங்களிட்டை ஒரு விஷயம் கேக்க
லாமோ?

சிங்காரம்: என்ன விஷயம்? கூச்சப்படாமக்
கேளுங்கோ.

பாலன் : கலாநிதிப் பட்டத்துக்கான தீஸீசுகளை
ஸ்ரடி பண்ணிற பேராசிரியர் குழுவுக்கை
நீங்களும் இருக்கிறியளோ?

சிங்காரம்: உம்முடை கேள்வியின்றை அடி அத்திவா
ரங்கள் எனக்கு நல்லா விளங்குது.
கனடாவிலை, நான் கேக்காமலேயே,
செலக்ட் பண்ணிற குழுவுக்கை என்னைப்
போட்டிட்டாங்கள். இப்ப நாங்கள் குடும்ப
மாகீட்டம், நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்க
வேண்டாம். இனிமேல் உங்கடை பிரச்
சனையள் என்றை பிரச்சனை எண்டு
நினைக்க வேண்டியதுதான்.

(முகாரி பலமாகக் கேட்கத் தொடங்கு
கின்றது. முகாரிக்கு ரமேஷைத் தவிர
ஏனையோர் முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு
கதிரைகளைப் பார்க்கின்றனர்.)

சிங்காரம்: (பெரிய கதிரையின் மீது அமர்ந்து
கொண்டு.) குணமும், பாலனும் எனக்கு

அருகிலையுள்ள கதிரையளுக்குவாங்கோ ரவி, இஞ்சாளப் பக்கம் வாரும். கதிரைக்கு ஒரு காலில்லை. ஏதோ சமாளிச்சுக் கொண்டு இரும். ரமேஷ், இது உம்மடை கதிரை. இது நொண்டிக் கதிரையில்லை. ஆனா, சின்னக் கதிரை. குழுவிலை நீர் காட்டிற விசுவாசத்தைப் பாத்து உமக்கு எப்பிடி உயர்ந்த கதிரையைத் தாறதெண்டது பற்றி யோசிப்பன். இது ஒறிஜினல் புறொமிஸ் எண்டதை மட்டும் மறந்திடாதையும்.

(இப்போது ஒவ்வொருவரும் தத்தமது கதிரைகளில் உட்காருகின்றனர். ரவி தனது கதிரையில் உட்கார்ந்தவுடனேயே தொம் மென்று விழுகின்றான்)

சிங்காரம்: நான் அப்பவே உமக்குச் சொன்னனான் சமாளிச்சுக் கொண்டு இருக்கவேணு மெண்டு.

(ரவி சிரமப்பட்டு எழுந்து. தெந்தெட்டாகக் கதிரையில் உட்காருகின்றான். ரமேஷின் கதிரை சிறியதாகையால் அவன் அண்ணாந்து பார்த்தபடியிருக்கின்றான்)

சிங்காரம்: இப்ப எல்லாருக்கும் திருப்திதானை?

குணம், ரவி, }
பாலன் : } எங்களுக்குத் திருப்தியெண்ட திருப்தி.
(சிங்காரம் திடீரென்று எழ, ஏனையோரும் எழுகின்றனர்.)

சிங்காரம்: சபை இந்தோடு கலைகின்றது. நாளை மீண்டும் சந்திப்போம்.

(அவர்கள் மறைய மேடையை இருள் சூழ்கின்றது. ஒளிவட்டம் ஜன்னலை நோக்கிச் செல்கின்றது. சாருமதி ஜன்னலுக்கு வெளியே தலையை நீட்டி வீதியை ஒரு தடவை பார்த்து விட்டுப் பேசுகின்றாள்.)

சாருமதி: இவர்கள் போய்விட்டார்கள். நாளை திரும்பி வருவார்கள். போவதும் வருவதும் தான் இவர்களது பொழுது போக்கு. இவர்கள் பேசிய அனைத்துமே என் காதுகளில் விழுந்தன. பேசத் தெரிந்தவர்கள், பேசவே தெரிந்தவர்கள், பேச மட்டுமே தெரிந்தவர்கள்.

(மௌனம்)

இவர்கள் புரட்சி செய்யப் போகின்றார்கள். ஆம், காகிதப் புரட்சி. இந்தக் காகிதப் புரட்சிகள் எனது வீட்டு வாசலுக்கு மோகன ராகத்தை அழைத்து வராது என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

(மௌனம்)

ஆண்டுகள் என் உடலையும், உள்ளத்தையும் அணு அணுவாகக் கொண்டு

கொண்டிருக்கின்றன. எனது சகோதரிகளது வீட்டு வாசல்களையும் முகாரிதான் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எங்களது இதயங்களுக்குள் குத்து விளக்குகளல்ல, எரிமலைகள்தாம் குமுறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

(மௌனம்)

நான் பெண்ணாகப் பிறந்த அன்றே எனது அம்மாவினதும், அப்பாவினதும் இன்பங்கள் செத்துவிட்டன. ஆனால், ரமணனைச் சந்தித்தபின் இந்த இன்பங்கள் உயிர்க்கும் என்று நான் நம்பினேன். அவன் என்னைக் காதலிப்பதாகச் சொன்னான். நான் அவனைக் காதலித்தேன். உயிருக்குயிராகக் காதலித்தேன்,

(மௌனம்)

ஒருநாள் நான் அவனிடம் திருமணப் பேச்சையெடுத்தேன். அவனோ, தன் பெற்றோர்களிடம் கேட்டு முடிவெடுப்பதாகச் சொன்னான். நானும், அவனும் தான் காதலித்தோம். முடிவெடுப்பதோ பெற்றோர்களின் கையில் என்பதையறிந்தபோது நான் விக்கி விக்கி அழுதேன். ரமணன், சொன்னபடி தன் பெற்றோரிடம் கேட்டான். அவர்களும் சம்மதித்தார்கள். ஆனால் ... ஆனால் ...

அவர்கள் கேட்ட சீதனத் தொகைக்கு முன் என்னைப் பெற்றவர்கள் புழுவாகத் துடித்தனர். அப்போதுதான், எங்களது சமூகத்தில் காதல் ஒரு மாயையென்றும், ஆண் ஒரு கிராக்கியான பண்டமென்றும் நான் புரிந்து கொண்டேன்.

(திடீரென்று வீட்டின் மீது இருள் படர முகாரி கேட்கின்றது. “இனியாவது ஒரு விதி செய்வோமா? இனியாவது ஒரு விதி செய்வோமா?” என்று பலர் சேர்ந்து ஒலித்தல், பின் இடப்பக்கமிருந்து காலடிச் சத்தங்கள். முகத்தின்மீது மொட்டாக்குப் போட்ட உருவமொன்று மேடையை நோக்கி வந்து, பதுங்கிப் பதுங்கி வீட்டின் பக்கம் திரும்புகின்றது: உருவத்தின் மீது மட்டும் மெல்லிய மங்கல் ஒளி. உருவம் கதவுத் துவாரத்துள்ளால் பார்க்கின்றது. பின் இடது பக்கமாகச் சென்று, பெரிய கதிரையை எடுத்து, அதை ஜன்னலின் முன் வைத்து விட்டு, ஏறி ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்க்கின்றது. சில விநாடிகளாக தலையை அங்குமிங்கும் ஆட்டியபடி பார்த்தல். அதனது உடம்பு படபடத்தல். திடீரென்று முகாரியின் ஒலி பலமாகக் கேட்கத் தொடங்குகின்றது. உருவம் பதறியடித்து இறங்கி வீட்டின் பின்புறமாக ஓடுதல். உருவத்தின் அடையாளம் மர்மமாகவே விடப்படுதல்)
[சில நிமிடங்களின்பின், இடது பக்கத்தில் ஒளி விழும்போது ஐந்து பேரும் தங்களது இடங்களில் இருத்தல். அவர்களது அசௌகரியங்கள் தெரிதல்.]

சிங்காரம்: நாங்கள் குழுவை அமைச்சிட்டம். இந்தக் குழுவைக் கொண்டு செலுத்திறதுக்குரிய ஏற்பாடுகளை இனிச் செய்ய வேணும். இதிலை நீங்கள் உஷார் இல்லாம இருக்கிறியள் போல எனக்குப்படுகுது.

ரமேஷ்: சோஷலிஸ ஜனநாயகத்தோடையும், யதார்த்தத்தோடையும் ஒத்துப் போற தாக எங்கடை சஞ்சிகை இருக்கவேணும். சமூக அநீதிகளை நாங்கள் எதிர்த்து எழுதினால் மட்டும் போதாது, செயல் படவும் நாங்கள் தயாராயிருக்கவேணும்.

குணம்: சமூக அநீதிகளை எதிர்க்கிற விஷயத் திலை நாங்கள் அவதானமாயில்லாட்டி, நாளைக்கு அதுகள் எங்கடை தலையளி லைதான் வந்து விழும்.

சிங்காரம்: ரமேஷ் சொன்ன கருத்து நல்லது. சமூகத்திலை அநீதியள் நடக்குதுதான். கட்டாயம் புத்திஜீவிகள் இதிலை தங்கடை பங்களிப்பைச் செய்தாகவேணும். எது எங்கடை பங்களிப்பு? திட்டங்களையும் வழியளையும் சமூகத்துக்குக் காட்டிறது மட்டும் தான். ஏனென்டா, நாங்கள் பெரிசா ஆர்ப்பாட்டம் செய்து தலையைப் போட்டிட்டமென்டா, நாளைக்குச் சமூ கம் அனாதையாப் போயிடும். எங்கடை

கனவுகளுக்கு செயல் வடிவம் கொடுக்கிற பொறுப்பு எதிர்காலச் சந்ததியைச் சேர்ந்தது.

ரமேஷ்:

எனக்கு இந்தக் கருத்திலை உடன் பாடில்லை. சமூகப் பிரச்சனையைளைப் பற்றியோ, புரட்சிப்பற்றியோ எழுதுறதும் பேசுறதும் ஈஸியான விஷயம். அது களிலை தலையைப் போடவும் வேணும். ஒவ்வொரு தலைமுறையும் இப்பிடி எதிர் காலத் தலை முறையின்றை தலையிலை பொறுப்புக்களைச் சூமத்திவிடுறது நியாய மானதில்லை.

சிங்காரம் : நீர் வயதிலை குறைஞ்சவரா இருக்கிற தாலை, உமக்குப் பிரச்சனையளின்றை அடி அத்திவாரங்கள் துண்டா விளங்கு தேயில்லை.

(மௌனம்.)

பல்கலைக்கழகத்துக்கையிருந்து கிளம் பிற புரட்சியும், வெளியாலையிருந்து கிளம்பிற புரட்சியும் ஒன்றில்லை. எல்லாரும் புரட்சியெண்டுதான் கத்திக் கொண்டிருக்கினம். ஆனா, நாங்கள் செய்யப்போறதுதான் உண்மையான புரட்சி. எங்களாலை மட்டும்தான் புரட்சி செய்ய முடியும். நாங்கள் தொழிலாளி

வர்க்கமும் இல்லை, முதலாளி வர்க்கமும் இல்லை. நாங்கள் புத்திஜீவிகள் வர்க்கம். இது ஒரு புதிய வர்க்கம், புரட்சி கரவர்க்கம். இதை மறந்திடாதையும். எங்கடை வர்க்கத்துக் கெண்டிருக்கிற சிறப்பான குணாம்சங்களை நாங்கள் முதலிலை இனம் காண வேணும்.

பாலன் : சஞ்சிகையைப் பற்றிப் பேசுவெளிக்கிட்டு நாங்கள் எங்கையோ போயிட்டம். வாதங்களை இப்பிடி நீட்டிக் கொண்டு போவமெண்டா நாங்கள் குழம்பிப் போயிருவம். முதலிலை திட்டங்களிலை கவனம் செலுத்துவம்.

சிங்காரம் : உம்மடை கருத்துத்தான் என்றை கருத்தும்.

பாலன் : சஞ்சிகைக் குழுவிற்கு என்ன பேர்?

குணம் : எங்கடை சஞ்சிகைக்கு என்ன பேர்?

ரவி : ஆர் ஆசிரியர்?

(சில நிமிட மௌனம். முகாரி தொடங்குகின்றது. ரமேஷைத் தவிர ஏனைய நால்வரும் காதுகளைப் பொத்துகின்றனர். முகாரி நிற்க. சிங்காரம் தனக்கு முன்னே கிடந்த பைல் ஒன்றை விரித்து, தாளொன்றை வெளியே எடுத்தல். நால்வரும் ஒன்றும் புரியாமல் சிங்காரத்தைப் பார்க்கின்றனர்.)

சிங்காரம்: நான் ஏற்கெனவே தகுதி இடைவெளியைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன். அதை இப்ப நேரடியாவே காணுறன். என்ன இருந்தாலும் நீங்கள் வெறும் உள் நாட்டு விரிவுரையாளர்கள் மட்டும்தான். நான் உங்களோடே சேருறதுக்கு முந்தியே உங்களிடே சஞ்சிகை வெளியிடுற பிளான் இருந்தது. ஆனா, இண்டுவரைக்கும் சஞ்சிகையின்ரை பேர் என்ன, அதுக்கு ஆரை ஆசிரியராப் போடுறதென்றதொன்றும் உங்களுக்குத் தெரியாம இருக்கு. உதாரணத்துக்கு என்னை எடுங்கோ, வந்தவுடனேயே எனக்கு பென்னம் பெரிய கதிரை கிடைச்சிருக்கு. நீங்கள் ஒரு முடிவும் எடுக்க மாட்டியள், அதுக்குரிய திறமையும் உங்களிடையில்லை எண்டது எனக்கு நல்லாத் தெரியும். அதுதான், நான் எல்லா முடிவுகளோடையும் இஞ்சை வந்திருக்கிறேன்.

(நாள்வரும் மெளண்டைவீட்டுக்க சிங்காரம் அவர்களைத் துருவும் வழிகளால் நோக்குதல்.)

என்ரைமுடிவுகள் இதுதான். குழுவின்றை பேர் “சமூக முன்னேற்ற அறிவியல் அமைப்பு” சஞ்சிகையின்ரை பேர் “புரட்சிக்கீற்று” ஆசிரியர், பேராசிரியர்

சிங்காரம். சஞ்சிகையிலை உங்கடை பொறுப்புகள் எது எண்டதையும் நான் தீர்மானிச்சிட்டன். குணம், பாலன், ரண் மூன்று பேரும் கூடுதலாக் கட்டுரையள் எழுதிற விஷயத்திலை கூடிய கவனம் செலுத்த வேணும். உங்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவை எழுதிற கட்டுரையளுக்கும் முதலிடம் குடுக்கப்படும். ரமேஷுக்கு விளம்பரம் சேர்க்கிற பொறுப்பைக் குடுக்கிறன். உங்களிலை ஆருக்கு நல்ல இலக்கியத் தேர்ச்சியிருக்குது. இலக்கியமெண்டேக்கை, நான் சங்ககாலம், சங்கம் மருவிய காலங்களைத் தான் மென்சன் பண்ணிறன்.

குணம் : பாலன் அதுகளிலை கெட்டிக்காரன்.

பாலன் : எனக்கு நவீன இலக்கியங்களும் தெரியுமெண்டதை மறந்து போடாதேயுங்கோ. நான் ஒரு ஷோக்கான நாவல் எழுதிவைச்சிருக்கிறன். அதை சஞ்சிகையிலை தொடரா வெளியிடவேணும்.

சிங்காரம் : நாவலைப் பத்திரமா வச்சிரும். அதைப் பற்றிப் பிறகு யோசிக்கலாம். உமக்கு சங்ககாலம், சங்கம் மருவிய காலங்களில் இருக்கிற திறமையை முதலில் பயன்படுத்தவேணுமெண்டது என்றை அவா. உந்த சங்கம், சங்கம் மருவிய

கால இலக்கியங்களுக்கை எக்கச்சக்கமான புரட்சிக்கருத்துகள் இருக்குது. அதுகளை வைச்சு உம்மடை கட்டுரையளை எழுதும்.

ரவி: எனக்குக் கவிதை நல்லா வரும்.

சிங்காரம்: எழுதும், வடிவான படங்கள் கீறி அதைப் பிரசுரிப்பம். ரமேஷ் ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறார் என்று தெரியுது, சொல்லும் ரமேஷ்.

ரமேஷ்: சஞ்சிகையின்ரை பேர் “புரட்சிக்கீற்று”. புரட்சி என்ற சொல்லுக்கு புரட்சிகரமான அர்த்தத்தைத் தந்தவர் கார்ல் மார்க்ஸ். இவரது அரசியல் விஞ்ஞான சித்தாந்தங்களை அடிப்படையா வைச்சுக் கட்டுரையளை எழுதினா, சமூகத்திலை ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தலாம். மக்களை அரசியல்மயப்படுத்தலாம். இந்தச் சித்தாந்தங்களை வைச்சு என்னாலை கட்டுரையள் எழுதமுடியும்.

சிங்காரம்: நான் ஒன்றும் கார்ல்மாக்ஸிற்கு எதிரானவனில்லை. எனக்கோ, கார்ல் மாக்ஸைவிட சஞ்சிகைக்கு விளம்பரம் சேக்கிறதுதான் முக்கியமானதாப்படுகுது உமக்குத் தந்த இந்தப் பொறுப்பு மிகமிக முக்கியமானது. விளம்பரத்திலைதான் ஒரு சஞ்சிகையின்ரை உயிர் மூச்சே தங்கி

யிருக்கிறது, இந்தப் பொறுப்பை மட்டும் இழக்காரமா நினைச்சுப் போடாதையும். நீர் உம்மடை மனதைத் தளரவிடாம மாக்ஸிஸக் கட்டுரையளை எழுதும். ஆனிக்கொண்டு ஆ வணிக்கொண்டெண்டு அதுகளையும் பிரசுரிக்கிறது நல்லதுதான். ஏனெண்டா, கம்யூனிஸ்ட்டுகளும் எங்கடை சஞ்சிகைக்குச் சந்தா கட்டுவாங்கள்.

(முகாரி கேட்கின்றது)

இந்த முகாரி எங்களை நிம்மதியா இருக்க விடுகுதில்லை. நாங்கள் நிம்மதியாக் கூட்டம் போடுறதெண்டா, எப்பிடியாவது உந்த முகாரியை நிப்பாட்ட வேணும். நாளைக்கு இதைப் பற்றி டீப்பா ஆய்வு செய்வம். நான் சொன்ன அறிவுறுத்தல்களை மறந்து போடாதே யுங்கோ. இத்தோடை சபை கலையுது.

(அவர்கள் எழ மேடையின் மீது இருள் விழுகின்றது.)

[இருள். காலடிச் சத்தங்கள் கேட்டு நிற்கின்றன. இருவர் பேசுவது கேட்டல். ஜன்னல்மீது மட்டும் சிவப்பு ஒளிவட்டம் எரிவதும் மறைவதுமாக]

அண்ணை கொஞ்சம் நில்லுங்கோ!

- : என்ன தம்பி?
- : உங்களிட்டை ஒரு விஷயம் கேக்க வேணும்.
- : என்ன விஷயம்?
- : உந்த வீட்டைப் பற்றி உங்களுக்கேதும் தெரியுமோ?
- : எனக்கு உந்த வீட்டைப்பற்றி மட்டு மில்லை, ஊருக்கையுள்ள எல்லா வீட்டைப் பற்றியும் தெரியும். ஆனா, உம்மை மட்டும் நான் இஞ்சை ஒருநாளும் காணேல்லை. எனக்கு உம்மைத் தெரியாது.
- : தெரியாம இருக்கிறதே நல்லது.
- : உம்மைப் பற்றித் தெரியாம, உமக்கு எந்த விஷயமும் சொல்லமுடியாது. நீர் வந்த வழியாலை திரும்பிப் போறதுதான் நல்லது,
- : குறை நினைக்காதையுங்கோ. நான் சும்மா ஒரு ஜோக் அடிச்சனான்.
- : அப்ப விஷயத்துக்கு வாரும்.
- : அண்ணை, நான் உந்த ஊர்க்காரனில்லை. அயலூர்க்காரன். எனக்கு

இந்த வீட்டைப் பற்றி ஒரு விஷயம் தெரியவேணும். சொல்லுவியளோ?

- : தம்பி, எனக்கு எதையுமே இலவசமாச் செய்து பழக்கமில்லை.
- : இந்தாங்கோ, இந்தத் தானைப் பிடியுங்கோ.
- : தம்பி, சல்லிக்காறன் போலக் கிடக்கு. சரி, இனி வியாபாரத்தைக் கவனிப்பம். உமக்கு என்ன விஷயம் வேணும் தம்பி?
- : நேற்றைக்கு உந்தவீட்டுப் பக்கத்தாலை ஒரு குமர்ப் பிள்ளையின்ரை தலையைக் கண்டனான், அதைப்பற்றி உங்களுக்கு ஏதும் தெரியுமோ?
- : ஓ! அப்பிடியோ விஷயம், அவளுக்கு ஏழிலை செவ்வாய். வயது வேறற முப்பத்தைஞ்சு. அவளுக்கு இன்னும் கலியாணமாகேல்லை. வருஷக் கணக்கா வாழாவெட்டியாக் கிடக்கிறாள்.
- : தனியவோ ஆள் வீட்டிலை இருக்கிறது?
- : ஓமோம். தாயும் தகப்பனும்பெட்டைக்குச் சீதனக்காசு சேக்க கிராமத்திலை வயல் வேலை செய்யுதுகள். அதுவும் சொந்த

வயலில்லை. ஆற்றையோ வயலிலை
கூலிவேலைதான் செய்யுதுகள். அது சரி,
உமக்கென்ன ஏழிலை செவ்வாயோ
தம்பி.

- : இல்லையண்ணை, நான் ஒரு சமூக
சேவையாளன். சமூகத்திலையிருக்கிற
பிரச்சனையளையறிஞ்சு அதுகளைத்
தீர்க்கிறதுதான் என்றை இலட்சியம்.
- : சமூகப் பிரச்சனையளைக் கண்டு பிடிக்க
இந்தப் பேயிருட்டுத்தானோ உமக்குக்
கிடைச்சது தம்பி.
- : வலதுகையால குடுக்கிறது இடது
கைக்குத் தெரியாம இருக்கவேணும்
பாருங்கோ!
- : தம்பி, சமுதாயம் உருப்படவேணு
மெண்டா, உம்மைப் போன்ற ஆக்களும்,
பேயிருட்டுகளும் கட்டாயம் தேவை.
உம்மைப்போல இன்னும் ஆயிரம் இளந்
தாரியன் உருவாகினாத்தான், இஞ்சை
யுள்ள குமருகள் எல்லாம் கரைசேரும்.
தம்பி, உங்கடை சேவையளை விடாமத்
தொடர்ந்து செய்யுங்கோ.
- : உங்கடை உதவிக்கு நன்றியண்ணை.

: இனிமேலும் உதவியள் தேவையெண்டா என்னிட்டை வாரும். ஆனா, தானை மட்டும் மறந்து போடாதையும் தம்பி.

(ஆவர்கள் பேசி முடிய, ஒளிவட்டம் மறைகின்றது. பின் கதிரைகள் மீது ஒளி வட்டம் விழுந்து, வீட்டை நோக்கிச் செல்லுதல். ஒளி மங்கத் தொடங்கும்போது, மொட்டாக்குத் தரித்த உருவமொன்று வீட்டை நோக்கி பதுங்கிப் பதுங்கி நடக்கின்றது. உருவம் வீட்டுக் கதவைத் தட்டுதல்.)

சாருமதி : ஆரது, இந்த நேரத்திலை வந்து கதவைத் தட்டுறது?

: அது நான்.

சாருமதி : நானெண்டா?

: நான் உங்களுக்கு உதவி செய்ய வந்திருக்கிறன்.

சாருமதி : எனக்கு உங்களைத் தெரியாது?

: எனக்கும் உங்களைத் தெரியாது. அதாவது உங்களைப் பற்றி வடிவாத தெரியாது. அதுதான் உங்களோடை பேச வந்திருக்கிறது.

சாருமதி : எனக்கு ஆண்வர்க்கத்திலை நம்பிக்கையிலலை. அதுவும் இந்த இரவு நேரத்

திலை என்னாலை கதவு திறக்கமுடியாது.
விடிய வாங்கோ.

: உங்கடை நன்மை கருதித்தான் நான்
வந்திருக்கிறன். ஏன் இரவுக்கும்
பகலுக்குமிடையிலை வித்தியாசம் பாக்
கிறியள். இப்பவே பேசுறது நல்லது.

சாரமதி: எனக்கெண்டா பயமாக்கிடக்கு. நான்
கதவைத் திறக்கமாட்டன்.

: உமக்கு ஏழிலை செவ்வாய் இருக்கெண்
டும், அதுதான் குமராக் காலங் கழிச்சிக்
கொண்டிருக்கிறீர் எண்டும் கேள்விப்பட்ட
னான். உந்தச் சம்பிரதாயங்கள், மூட
நம்பிக்கையள் எல்லாத்தையும் உதறி
யெறிஞ்சிட்டு உங்களுக்கு உதவி செய்ய
வந்திருக்கிறன். கதவைத் திறவுங்கோ.

சாரமதி: நீங்கள் என்னை உண்மையாகவே விரும்
பிறியனோ?

: அப்பிடியும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.
எதுக்கும் முதலிலை கதவைத்திறவுங்கோ
பிறகு பேசுவம்.

சாரமதி: உம்மைப்போல இப்பிடி இரவிலை வந்து
கனபேர் கதவைத் தட்டினவை.

: நீர் என்னை நம்பலாம். கதவைத் திறவும். நான் மற்ற ஆக்களைப் போல இல்லை.

(சில நிமிடங்கள் மௌனம். மேடை முழுவதும் சிவப்பு ஒளி மிகவும் வேகமாகத் தோன்றி மறைதல்)

சாருமதி: நான் ஆண்கள் மேலை வைச்சிருந்த முழுநம்பிக்கையையும் இழந்திட்டன். இது கடைசித் தடவையா இருக்கட்டும், ஜன்னல் பக்கமா வாரும் பேசுவம்.

: சரி.

(உருவம், இடது பக்கம் சென்று பெரிய கதிரையை எடுத்து ஜன்னலுக்கு முன்னே வைத்து விட்டு ஏறுதல், மொட்டாக்கு மட்டும் அப்படியே யிருக்கின்றது. சாருமதியின் தலை தெரிகின்றது.)

: உங்கடை தலை கொஞ்சம் நரைச்சுக்கீடந்தாலும், நீங்கள் வடிவாயிருக்கிறியள்.

சாருமதி: உந்த வர்ணனையைளைக் கேட்டு எனக்கு அலுத்தப் போட்டுது. விஷயத்துக்கு வாரும்.

: நான் உமக்கு வாழ்க்கை தர விரும்புறன்.

சாருமதி: என்ன?

- : நான் சமூகத்திலை செல்வாக்குள்ளனான். காசுப்பஞ்சமெண்டதே எனக்கு இல்லை. உங்களைப் பார்த்த நாளிலையிருந்து, உங்களுக்கு உதவவேணுமெண்டு என்றை மனது துடிச்சுக்கொண்டிருக்குது.

சாரமதி: முதலிலை உந்த மொட்டாக்கைக் கழட்டுங்கோ, எனக்கு உங்கடமுகம் வடிவாத் தெரியேல்லை.

- : எனக்குச் சரியான குளிர்சுரம். அதுதான் மொட்டாக்குப் போட்டிருக்கிறன். மொட்டாக்கை எடுத்தா சுரம் கூடிப் போயிடும்.

சாரமதி: உங்களுக்கு உண்மையிலேயே என்னிலை விருப்பமிருக்கெண்டா, நாளைக்கே கச்சேரிக்கு வாங்கோ, எழுத்தை முடிப்பம்.

- : நீங்கள் இப்பிடி அவசரப்படுறது அவ்வளவு நல்லதில்லை. எதுக்கும் என்றை கருத்தை முதலிலை கேளுங்கோ.

சாரமதி: உங்கடை பேச்சு எனக்கு இப்ப குழப்பத்தை யூட்டுது.

- : என்றை பேச்சுத் தெளிவானது. நீங்கள் தான் குழம்பிப் போயிருக்கிறியள். நான் சொல்லிறதை முதலிலை அமைதியாக் கேளுங்கோ.

(மெளனம்)

நான் வெளி நாட்டிலை நீண்ட காலமா
வேலை செய்தனான். என்றை மனிசியை
டிவோர்ஸ் பண்ணீட்டு மூன்று மாதமாத்
தனிவாழ்க்கைதான் நடத்திக் கொண்
டிருக்கிறன்.

(மெளனம்)

நான் உங்களுக்கு உதவப்போற
தெண்டது உண்மை. ஆனா, இதாலை
ரெண்டுபேருக்குமே பிரச்சினையேதும்
வந்துவிடக்கூடாது. நான் விஷயத்துக்கு
ஓப்பனாவே வாறன்.

(மெளனம்)

நான் உங்களுக்கு வேண்டியகாசுதாறன்.
இதுக்குப் பதிலா நீங்கள் என்றை வைப்
பாட்டியா வாங்கோ. உங்கடை பாது
காப்புக்கு நான் முழுக் “கேறண்டி”யும்
தாறன்.

(ஐன்னல் கதவு படக்கென அடித்து
மூடப்படுதல். உருவம் பதறியடித்துக் கீழே
இறங்கி நடுங்கியபடி நின்றல்.)

சாருமதி : ஓடு, இந்த இடத்தைவிட்டு உடனேயே
ஓடு. நான் ஒரு விபச்சாரியில்லை.
நீங்கள் என்னை கலியாணம் முடிக்க

காட்டிக்கூடப் பரவாயில்லை. ஆனா, ஓலங்களைக் கேட்கிறதுக்குக்கூட நீங்கள் உங்கடை காதுகளைத் திறக்கிறியளில்லையே... ஓடு, இந்த இடத்தை விட்டு ஓடு.

: கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்கோ.

சாருமதி : இந்த இடத்தைவிட்டு உடனடியாவே ஓடு. இல்லாட்டி சத்தம் போட்டு ஊரைக் கூப்பிட்டிடுவன்.

(உருவம் பதறியடித்து ஓடுதல்.)

[மேடையின் மீது இருள் விழுதல். பின் ஒளிவட்டம் மாறி மாறி மேடை முழுதும் கற்றிச் சுழலுதல். மீண்டும் இருள். ஒளி வட்டம் மேசை, கதிரைகளில் மட்டும் விழுதல். சில விநாடிகளின் பின் ஒருவர்பின் ஒருவராக வந்து கதிரைகளில் இருத்தல். சிங்காரம் மௌனமாகி எதையோ எழுதிக்கொண்டிருத்தல்]

ரவி : தலைவர், நேரமாகீட்டுது. கூட்டத்தைத் தொடங்குவம்.

(சிங்காரம் மௌனமாக இருத்தல். சில விநாடிகளின் பின்...)

சிங்காரம் : சமூகம்...

(முகாரி பலமாகக் கேட்கத் தொடங்குகின்றது. முகாரி நிற்கும் போது...)

ரமேஷ் : நேற்றைக்குச் சந்திக்கேக்கை உந்த முகாரிச் சத்தத்துக்கு முக்கியத்துவம் குடுத்து டீப்பா ஆராய வேணுமெண்டு சொன்னனாங்கள்.

குணம் : (ரகஸியக் குரலில்) ரமேஷ், தலைவர் ஆழமான சிந்தனையிலை இருக்கிறார். அவரைக் குழப்பிறது நல்லதில்லை.

(சிங்காரம் தொடர்ந்தும் எழுதிக் கொண்டிருத்தல், ஏனையோர் மௌனம்.)

சிங்காரம் : என்னைப் பொறுத்தமட்டிலை, இன்றைக்கு உந்த முகாரிப் பிரச்சினையை ஒத்திப்போடுறதுதான் நல்லதாப் படுகுது. ஏனெண்டா, இரவு எனக்குத் துண்டா நித்திரையேயில்லை. விடிய விடிய நித்திரை முழிச்சு அமைப்புக்கான யாப்பை எழுதிக்கொண்டிருந்தனான். இன்றைக்கு இஞ்சை வாறதுகூட சரியான கஷ்டமாத்தான் இருந்தது. சொன்ன சொல்லைத் தவறுறது நல்லதில்லை எண்டதுக்காகத்தான் வந்தனான்.

பாலன் : உங்கடை முகத்தைப் பாக்கத் தெரியுது, நீங்கள் நல்லா நித்திரை முழிச்சிருக்கிறியெண்டு. உங்களுக்கு டயட்டா

இருக்கிறதாலை, கூட்டத்தை இன்
னொரு நாளைக்கு . நடத்துவம்.

குணம் : தலைவற்றை கண்வேறை நல்லாச்
சிவந்துகிடக்கு.

ரமேஷ் : உடல்நிலை ஒத்துவராட்டி, ஒத்திப்
போடுறதுதான் நல்லது .

சிங்காரம் : நான் எனக்காக நித்திரைமுழி க்கேல்லை.
எங்கடை சஞ்சிகைக்காக, எங்கடை
அமைப்புக்காக, எங்கடை சமூகத்துக்
காக நித்திரை முழிச்சனான் எண்டதை
மறந்து போடாதையுங்கோ . அடுத்த
கூட்டம், நாளைக்கில்லை, நாளண்
டைக்கு.

(ஐவரும் எழுகின்றனர். சிங்காரம் மட்டும்
வீட்டின் பின்புறமாகத் திரும்பி நடக்கும்
போது...)

ரமேஷ் : (தனது கைகளால் காட்டி) ஏன், அந்தப்
பக்கத்தாலை போறியள், இந்தப் பக்கத்
தாலை கெதியாப் போய்ச்சேர
லாமே!

சிங்காரம் : உந்தப்பக்கம் சரியான வெக்கை. அது
தான் இந்தப் பக்கத்தாலை போறன்.

பாலன் : ஓம் தலைவர், நீங்கள் சொல்லிறது சரி. நானும் உங்களோடே, உந்தப் பக்கத் தாலை வாரன்.

(எல்லோரும் மேடையை விட்டு மறைதல். மேடையில் இருள். அமைதி. காலடிச் சத்த மொன்று மேடையில் மெதுவாகக் கேட்கின்றது. மெல்லிய ஒளி மேடையில் தோன்றுப்போது வலது பக்கத்தில் ரமேஷ்.)

ரமேஷ் : உவன் பாலன்ரையும், சிங்காரத்தின் ரையும் நடவடிக்கை எனக்கெண்டாச் சந்தேகத்தையூட்டுது. இவ்வளவு நாளும் பாலன் உந்த வீட்டுக்கு முன்னாலை விழுந்தடிச்சுக் கொண்டு ஓடினான். இப்ப பாத்தா, உவன் சிங்காரம், தனக் குத்தான் எல்லாம்தெரியுமெண்டு மாரடிக் கிற சிங்காரம், இவ்வளவு நாளும் வீட்டுக்கு முன்னாலை ஒழுங்கா நடந்தவன் இண்டைக்கு வெக்கையெண்டு சொல்லிக் கொண்டு பின்பக்கத்தாலை போறான். இதுகளை வைச்சு என்னாலை ஒண்டை மட்டும் ஊகிக்க முடியுது. உவங்களுக் குள்ளை ஏதோ ரகசியம் கிடக்குது. உவங்களை உந்த வீடு பயப்படுத்துது. முகாரியைக் கேக்கிற நேரமெல்லாம் காதைப் பொத்துறாங்கள். உவங்கள் வெறும் போலியள். உவங்களுக்கு நடிக்க மட்டும்தான் தெரியும். கதைக்கிறதுக்கு

சப்ஜெட் இல்லாத நேரத்திலையும், தங்களை யோக்கிய மானவங்களெண்டு காட்ட நடிக்க வெளிக்கிடேக்கையும்தான் இவங்கடை வாயிலை முகாரி வருகுது. உந்த முகாரி, எங்கடை சமூக யதார்த்தம் எண்டதை உவங்களின்னும் மனச்சுத்தி யோடை ஏற்றுக்கொள்ளேல்லை. உவங்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவும் மாட்டாங்கள்.

(மௌனம்)

ஆரம்பத்திலை, நானும் உவங்களைப் பசுக்களெண்டுதான் எண்ணிப்போட்டன். உப்பதான் எனக்கு உவங்கடை சுய ரூபங்கள் மெல்ல மெல்லமா விளங்குது. உவங்கள் மூன்று பேரும், சிங்காரம் வந்தாப் பிறகு நல்லா மாறீட்டாங்கள். அவன் இப்ப உவங்கடை குரு. அவனுக்கு உவங்களிப்ப பந்தம் பிடிக்கிறாங்கள். அவன் சொல்லிறதுக்கெல்லாம் கண்ணை மூடிக் கொண்டுதலையையாட்டிறாங்கள். எனக்கெண்டா உவங்கள் பேசிற முற் போக்கிலை துண்டா நம்பிக்கையில்லை. உவங்களுக்கு எல்லாமே வியாபாரம் தான். உவங்கடை முகமூடியைக் கட்டாயம் கிழிக்கவேணும்.

(மௌனம்)

உவங்கள் சம்மதிக்கிறாங்களோ இல்லையோ, நான் ஒரு நாளைக்கு உந்த வீட்டுக்கை நுழைவன். என்ன நடக்குதெண்டு பாப்பன்.

(ரமேஷ் மேடையை விட்டு விவக மேடையில் இருள். முகாரி கேட்கின்றது. இருள் சிறிது மங்கி, முகாரி நிற்க கதிரைகளில் நால்வர் இருத்தல், அவர்கள் மெல்லிய சிவப்பு ஒளியில் காட்டப்படுதல்.)

குணம்: அவசர அவசரமாச் சந்திக்கிறம். வழமைக்கு மாறா இருட்டுக்கை சந்திக்கிறம்.

சிங்காரம்: எல்லாம் எங்கடை தலைவிதி, உவன் ரமேஷ் எங்களை நிம்மதியா நித்திரை கூடக் கொள்ள விடுறானின்லை.

ரவி: இனிமேல் எங்களுக்கு அவனாலை ஒரு பிரச்சனையும் வராது. ஏனெண்டா, இன்றைய கூட்டத்தின்ரை சப்ஜெக்டே அவன்தானை.

பாலன்: எங்கடை முற்போக்கு அமைப்பை நாசம் செய்யுறதுக் கெண்டே உள்ளுக்கை வந்த பிற்போக்குவாதி.

சிங்காரம்: உவன் அண்டைக்கு கார்ல் மாக்ஸ் எண்டு பேச்செடுக்கேக்கையே எனக்கெல் லாம் விளங்கீட்டிது. உவனை உள்

ளுக்கை வைச்சிருந்தா அமைப்பைத் தூள் தூளாக்கிப் போட்டிடுவான். அமைப்பில்லாட்டி புரட்சி கூடச் செய்ய ஏலாது. எப்பிடியாவது, உவனை அமைப்பை விட்டு உடனடியாகவே வெளியேற்றவேணும்.

குணம்: யூனிவர்சிட்டிக்கையும் உவன்ரை போக்கு அப்பிடியிப்பிடித்தான் இருந்தது.

சிங்காரம்: முதல் தடவையாப் பாத் தோடனையே நான் ஆளை வடிவா மட்டுக்கட்டிப் போட்டன். உங்களிட்டையிருக்கிற அடக்கம் உவனிட்டத் துண்டாயில்லை. எங்களோடை ஒத்துப் போறதைவிட்டிட்டு, எங்களிலை பிழைபிடிக்கிறது தான் உவன்ரை நோக்கமாயிருக்கு. உவன் ஒரு குழப்பவாதி. பிற்போக்கு வாதி. தன்ரை எண்ணப்படி அமைப்பு ஆட வேணுமெண்டதுதான் உவன்ரை கனவு. நானிருக்கு மட்டும் அது கடைசி வரையும் நடக்காது.

பாலன்: உவனை யூனிவர்சிட்டிக்கை தலையெடுக்கவிடக் கூடாது.

ரவி: உவன் என்ன சுத்தமான சாதியைச் சேந்தவனோ? எனக்கு உவன்ரை அடி அத்திவாரங்கள் எல்லாம் தெரியும்.

சிங்காரம்: ரவி, நாங்கள் உந்த சாதிப்பிரச் சனையைப் பற்றி எங்களுக்கை ரகஸிய மாக் கதைக்கலாம். ஆனா, வெளிப்படை யாக் கதைக்கேலாது. ஏனெண்டா காலம் மாறிப்போயிட்டுது. எதுக்கும் அடியத்தி வாரங்களைத்தெரிஞ்சிருக்கிறது. நல்லது. அது எங்களுக்கு பின்னுக்கு உதவும். எனக்குக்கூட உப்பத்தான் அவன் கீழ் சாதியெண்டது தெரியும்.

(மௌனம்)

ஆள் யூனிவர்சிட்டிக்கை தலையெடுக் காம இருக்கிறதைப் பாக்கிறது என்ரை பொறுப்பு.

குணம்: சங்கத்தை விட்டு வெளியேற்றிறதெண்டு சிம்பிளாச் சொல்லிப் போட்டம். ஆனா, என்ன புறாஃபை வைச்ச ஆளை வெளியேற்றப் போறம்? காரணமில்லாம அ வ னை வெளியேற்றினமெண்டா, நாளைக்கு சந்தி சந்தியா எங்களைக் கிழிச்சிக்கொண்டு திரிவான். யூனிவர்சிட்டிக்கையும் நோட்டீஸ் அடிச்சி விநியோகிச்சுப் போடுவான்.

சிங்காரம்: உங்களுக்கு ஒண்டிலையும் அனுபவமே யில்லை. சும்மா பயந்து நடுங்காதையுங்கோ. நாங்கள் எங்கடை முடிவை

ஜனநாயக ரீதியாத்தான் எடுக்கப் போறம். ஜனநாயகத்திலை மெஜோரிற்றியின்றை சொல்தான் எடுபடும். இஞ்சை நாங்கல்தான் மெஜோரிற்றி. நாங்கல் ஒமெண்டமெண்டா அதுதான் ஜனநாயகம். ஆளை வெளியேற்றினாப் பிறகு “சமூகத்துரோகி, ஊழல்வாதி” எண்டு நோட்டீஸ் அடிச்சு வெளியிட்ட மெண்டா லைன் தானாக் கிளியராகும். இண்டைக்கே, இப்பவே ஆளை வெளியேற்றிறதெண்டு நாங்கல் முடிவெடுக்க வேணும்.

குணம் : இன்னும் கொஞ்சநாள் பொறுத்து முடிவையெடுத்தா நல்லதெண்டு எனக்குப்படுகுது. எதுக்கும் கடைசியா ஒருதடவை அவனோடை கதைச்சுப் பாக்கிறது.

சிங்காரம்: நீர் எல்லாத்தையும் கெடுத்துப் போடுவீர் போலையெல்லோ கிடக்கு. நெய் திரண்டு வரேக்கை தாழியை உடைச்சுப் போடக் கூடாது. பொறுத்து முடிவையெடுக்கிறது, கடைசிச் சந்தர்ப்பம் குடுக்கிறது இதெல்லாம் அந்தக்காலம். வெட்டொண்டு துண்டு ரெண்டெண்டு முடிவெடுக்கிறதுதான் இந்தக்கால ஜனநாயகம். உங்களுக்குத் துண்டா அனுபவமில்லாத

தலைதான் பயப்பிடுறியாள். விடியப் போகுது. அவன் வந்தாலும் வந்திடுவான். இப்பவே முன்னேற்பாடுகளைச் செய்து வைக்க வேணும். அவன் அடுத்த முறை இஞ்சை வரேக்கை நான் சொல்லுறதுக்கெல்லாம் நீங்கள் ஓம் மட்டும் போட்டாக்காணும். மிச்சத்தை நான் கவனிச்சுக் கொள்ளுறன்.

பாலன் : அமைப்பு உருவாக்கிறது. புரட்சி நடத்திறது எல்லாம் சின்ன வேலையில்லை. விதை விதைச்சா மட்டும் போதாது, களையும் பிடுங்க வேணும். அதிலைதான் விளைச்சலின்றை வெற்றியே தங்கியிருக்கு. எங்களுக்கு ஒரு நல்ல தலைவர் வந்து கிடைச்சிருக்கிறார். அவரிட்டை பொறுப்பைக் குடுத்திட்டம். இனி எல்லாமே விக்கினமில்லாம நடக்கும்.

சிங்காரம் : களை பிடுங்கிறதெல்லாம் எனக்குச் சின்ன விஷயம். நான் கனடாவிலேயே ஞாயமான களையளைப் பிடுங்கியிருக்கிறன்.

(காலடிச் சத்தம் கேட்கின்றது. அவர் களிடையே பரபரப்பு.)

சிங்காரம் : துரோகி வாறான் போல கிடக்கு. அவன்ரை கதிரையைத் தூக்கி குயிக்கா ஒழியுங்கோ.

(ரவி கதிரையைத் தூக்கி வீட்டின் பின் பக்கமாக வைத்துவிட்டு வருதல், ரமேஷ் அவர்களுக்கு முன்னால் வரும் ஒளி சிறிது பிரகாசமாகின்றது. அவன் அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு, கதிரையைத் தேடுதல்.)

ரமேஷ் : என்ரை கதிரை எங்கை?

சிங்காரம் : உம்மடை கதிரையை இஞ்சையிருந்து அகற்றிறதா முடிவெடுத்திட்டம்.

ரமேஷ் : என்ன, புதுக் கதையாக் கிடக்கு! ஆரைக் கேட்டு இந்த முடிவை எடுத்தனியள்?

சிங்காரம் : நாங்களெல்லாரும் சேந்துதான் இந்த முடிவையெடுத்தனாங்கள். இது ஜனநாயகரீதியா எடுக்கப்பட்ட முடிவு. நீர் அமைப்பைப் பற்றியும், எங்களைப் பற்றியும் வெளியாலை வதந்தியள் பரப்பித் திரியுறதா எங்களுக்கு நம்பகரமான தகவல்கள் கிடைச்சிருக்கு. கடந்த கூட்டங்களிலை நீ பாவிச்ச ஒவ்வொரு சொல்லும் எங்களுக்கு எதிரானது. அதுதான் உம்மை அமைப்பிலையிருந்து வெளியேற்றிறதெண்டு ஏகமானதாக முடிவெடுத்திட்டம்.

ரமேஷ் : என்ன, நீங்களெல்லாம் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கிறியள். உவர் சிங்காரம் சொல்லிற கருத்தோடை நீங்களெல்லாரும் ஒத்துப் போறியளோ.

குணம், ரவி, ி ஓம், தலைவர் சொல்லிறதெல்லாம் சரி.
பாலன் : நீர் அமைப்பை உடைக்கிறதுக்குச் சதி
செய்யிறீர். நீர் அமைப்பின்ரை ஒழுங்கை
மீறிட்டீர்.

ரமேஷ் : என்ன, நான் அமைப்பின்ரை ஒழுங்கை
மீறிட்டனோ? புதுக்கதையெல்லோ அளக்
கிறியள். நாங்கள் இன்னும் அமைப்பை
ஒழுங்காகக்கூடக் கட்டேல்லை. எழுதி
யாச்செண்டு சொன்ன யாப்புக் கூட
எங்கடை கைக்கு வரேல்லை. உண்மை
யிலேயே நீங்கள் சுய அறிவோடைதானா
கதைக்கிறியள்.

ரவி : தலைவர் எது சொல்லுறாரோ, அதுதான்
அமைப்பின்ரை சட்டம், ஒழுங்கு. தலை
வற்றை கருத்துப்படி நீர் ஒரு குழப்ப
வாதி. எங்கடை கருத்தும் அதுதான்.

ரமேஷ் : உங்களுக்கெண்டு சொந்தமாக் கருத்
தொண்டும் இல்லையோ?

பாலன் : தலைவற்றை கருத்துத்தான் எங்கடை
கருத்து.

சிங்காரம்: தம்பி ரமேஷ், உமக்கு எங்கடை கொள்
கையள் பிடிக்காட்டி, நீர் எங்களைவிட்டு
விலகிப் போறதுதான் நல்லதேயொழிய,
இப்பிடி நிண்டு கத்திக் கொண்டிருக்கிற
தாலை எடுத்த கதிரையைத் திருப்பித்

தந்திடுவம் எண்டுமட்டும் நினைச்சுப் போடாதையும். முற்போக்கு முகாமுக்கை அடக்க ஒடுக்கமா இருந்து இயங்குறதுக் குரிய தகுதி உம்மிட்டைத் துண்டா இல்லை. அது உமக்கு வருமெண்டதினையும் நாங்கள் நம்பிக்கையை இழந்து போட்டம்.

ரமேஷ் : (ஆத்திரத்துடன்) முற்போக்கு முற்போக் கெண்டு அதின்ரை அர்த்தம் விளங்காமை இப்பிடிக் கத்திக் கொண்டிருக்கிறியளே, முற்போக்கைப் பற்றிக் கதைக்க உங்களிட்டை என்ன தகுதியிருக்கெண்டு நான் முதலில் கேக்கிறன். உந்த வீட்டிலை இதுவரை நாளுமாக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிற முகாரி இன்னும் உங்கடை இதயத்தைத் தட்டேல்லை. உவன் சிங்காரமும், உவன் பாலனும் மொட்டாக்குப் போட்டுக் கொண்டு இரவிரவா உந்த வீட்டைச் சுத்திக்கொண்டிருந்தா, என்னெண்டு முகாரி உங்கடை இதயத்தைத் தட்டும். உங்களிட்டை ஒண்டை மட்டும் நான் கெஞ்சிக்கேக்கிறன். தயவு செய்து சமுதாயத்துக்கு நீங்கள் சேவை செய்யாதையுங்கோ. சமுதாயத்தை நிம்மதியா இருக்க விடுங்கோ.

ரவி : கதைக்கிறதை அளந்து கதையும் ரமேஷ்!

ரமேஷ் : உங்கடை உந்த வெருட்டல்களொண்டுக்கும் நான் பயந்து போயிடமாட்டன். உங்களையெல்லாம் புத்திஜீவியள் எண்டு சொல்லவே எனக்கு அருவருப்பாக்கிடக்கு. உங்களிடடை ஒழுங்கும் இல்லை பண்பும் இல்லை. உங்கடை நோக்கம் முழுக்க சுரண்டல்தான். நீங்கள் சேவை செய்ய வெளிக்கிட்டதே சுரண்டத்தான்.

பாலன் : எங்களுக்கு நீர் ஒழுங்கு, பண்பு, சமூக சேவை இதுகளைப் பற்றிப் படிப்பிச்சுக்காட்ட வேண்டியதில்லை. முதலிலை இந்த இடத்தைவிட்டு மாறும்.

ரமேஷ்: உங்களிடடை ஒண்டு கேக்கிறன். (பாலனையும், சிங்காரத்தையும் கைகளால் சுட்டி) உங்களிடடைத்தான் கேக்கிறன். உந்த வீட்டுக்கையிருக்கிற பெண்ணைக் கூப்பிட்டு வீதியில விடுறன், எங்கை உங்களுக்குத் துணிச்சலிருக்குமெண்டா மொட்டாக்கொண்டும் போடாமை, அவளுக்கு முன்னாலை ஒரு தடவை நிமிர்ந்து நடந்து போங்கோ பாப்பம்.

குணம்: ரமேஷ், கொஞ்சம் அமைதிக்குவா, உன்னை நாங்கள் இஞ்சையிருந்து சதி செய்து விலக்கிறமெண்டோ, விலக்கிற தாலை எங்களுக்கு லாபமிருக்கெண்டோ நினைச்சுப்போடாதை.

ரமேஷ்: அ ப் ப, நட்டமிருக்கெண்டதுதானை அர்த்தம்.

குணம்: உனக்கும் எங்களுக்குமிடையிலை ஏற் பட்ட வெடிப்பை தனிப்பட்டதா எடுத்துப் போடாதை. இது கருத்து ரீதியானது. எங்கடை முகாமுக்கை உன்னைப் போன்றவையனை வைச்சிருக்கேலாது.

சிங்காரம்: ரமேஷ், உம்மோடை நாங்கள் எங்கடை நேரத்தை மினக்கெடுத்திக் கொண்டிருக் கேலாது. எங்களுக்கு எக்கச் சக்கமான கடமையளும், பொறுப்பும் இருக்கு. உம்மைப் பொறுத்த மட்டிலை இறுதி முடிவு எடுத்திட்டம். நீர் இந்த இடத்தை விட்டுப் போறதுதான் நல்லது.

பாலன்: இல்லாட்டி நான் அவனைப் போக வைப்பன்.

ரமேஷ்: பச்சோந்தியள். வி ய ர ப ர ி ய ள். போலியள்.

(ரவியும், பாலனும் விடுக்கென எழுந்து, ரமேஷைப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுவலது பக்கமாகச் செல்லுதல், ரமேஷ் திணறுதல். முகாரி பலமாகக் கேட்டல். இடி மின்னல் ஒலியும், ஒளியும், பாலனும் ரவியும் திரும்பி வர, ஏனைய இருவரும் எழுந்து நெஞ்சை நிமிர்த்தி, "எங்களுக்கு வெற்றி! எங்களுக்கு

வெற்றி!!" என்று சத்தம் போடுதல்.
இடி, மின்னல், முகாரி நிற்க அவர்கள்
பேசத் தொடங்குதல்)

பாலன்: ஒரு மாதிரி, ஆளைப்பிடிச்சு வெளி
யாலை தள்ளிப் போட்டம். இனிமேல்
அமைப்பை ஒழுங்காகக் கொண்டு செலுத்த
லாம்.

சிங்காரம்: எனக்கெண்டா இந்த இடம் நல்லதாப்
படேல்லை. எப்ப பாத்தாலும் அபசுரம்
வந்து எங்கடை 'மூட்' டைக் கெடுத்துக்
கொண்டிருக்குது.

ரவி: நீங்கள் சொல்றது சரி, ஆனா, இந்த
இடத்திலை இருக்கிறதாலை எங்களுக்கு
எக்கச்சக்கமான லாபம் இருக்குது.
இது ஒரு பொதுவீதி. ஆருக்கும் ஒருசதம்
கூடக் குடுக்கவேண்டிய கட்டாயமில்லை.
புதிசா ஒரு இடத்தை எடுத்தமெண்டா
காசையள்ளிக் கொட்டவேண்டியிருக்கும்.

சிங்காரம்: விஷயத்தை முதலிலை ஒவ்வொண்டா
அலசி ஆராய்வம். அமைப்பைத் தொடங்
கிறதுக்கு உந்த ரோட்டு எங்களுக்கு
பிரயோசனமாயிருந்தது. இனி நாங்கள்
அமைப்பை வளர்த்தெடுக்கவேணும்.
அதுக்கு ஒரு சின்ன ரூமாவது தேவை.
ரோட்டிலை நின்று கொண்டென்ஸியல்
விஷயங்களைக் கதைக்கிறது வேறை

டேஞ்சர். எங்கடை தகுதியையும் வேறற குறைச்சு மதிச்சுப்போடுவாங்கள். ருமொன்று கட்டாயம் எங்களுக்குத் தேவை. ருமெடுக்கிற விஷயம் சிக்கலானதெண்டோ, அதுக்குக் கன காசு வருமெண்டோ நீங்கள் யோசிக்கத் தேவையில்லை.

(மௌனம்.)

என்றை மச்சானொருவர் டவுனுக்கை பெரிய பலசரக்குக் கடையொன்று வைச்சிருக்கிறார். அந்தக் கடைக்குப் பின்னாலை பெரிய ருமொண்டு தூசி புடிச்சு சும்மா கிடக்குது. நான் கேட்டனெண்டா, அவர் அந்த இடத்தை எங்களுக்குத் தருவார். ஆளுக்கொரு கொஞ்சக் காசு மட்டும் குடுத்தாச் சரி. மச்சான் என்றை சொல்லைத் தட்டமாட்டார். எங்கடை அமைப்பைநடத்திற துக்குப் பொருத்தமான இடம் அதுதானெண்டு படுகுது.

குணம் : உது நல்ல ஐடியா. அபசுரங்களிலை தப்பிறதுக்கு உதுதான் ஒரேயொரு வழி.

சிங்காரம் : இடம் கிடைச்சிட்டுது. கட்டுரையளெல்லாம் ரெடியோ?

ரவி : நான் ஆறுமுகநாவலர் செய்த புரட்சி பற்றி அருமையான ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறன்.

சிங்காரம்: சனங்கள் நாவலர் செய்த புரட்சியை மறந்துப் போட்டுதுகள். உப்பிடிப்பட்ட கட்டுரையள் எழுதித்தான் அதை ரூபகப்படுத்தவேணும்.

(மௌனம்)

அவனைத் துரத்திப்போட்டம். இப்ப விளம்பரம் சேர்க்கிற பொறுப்புக்கு எங்களிலை ஓராளைத் தெரிவு செய்ய வேணும். ரவியிட்டை நான் அந்தப் பொறுப்பையொப்படைக்கிறன். முதலாளிமாரோடை சிரிச்சுக் கதைச்சுக் காரியத்தை நிறைவேற்றிற திறமை ரவிக்கிருக்கெண்டு நான் நம்பிறன்.

ரவி : ஓம் தலைவர், ஆனா என்ரை மூன்று கால் கதிரைதான்... (சைகையால் தாள் படும் அசௌகரியத்தைக் காட்டுதல்.) சின்னக்கதிரையா இருந்தாலும் நாலு கால்க் கதிரையெண்டா அசௌகரியம் குறைவாயிருக்கும். எனக்கு ரமேஷின்ரை கதிரையைத் தாறியளோ!

சிங்காரம் : நீர் கேக்கிறதுக்கு முன்னம் அதை உமக்குத்தான் தாறதெண்டு தீர்மானிச்சிட்டன். அதைப் போய் எடும்.

(ரவி சிறிய கதிரையோடு வந்து, அதில் இருத்தல்.)

பாலன் : அப்பாடா, இப்பத்தான் நான் நிம்மதியா மூச்சு விடுறன்.

சிங்காரம்,
ரவி, குணம் } நாங்களும் தான்.

சிங்காரம் : கதிரையளையும், மேயசையும் இதிலை விடுறது நல்லதில்லை. உவன் ரமேஷ், நாளைக்கு நாளைஞ்சு பேரோடை வந்து உதை ஆக்கிரமிச்சானெண்டா, பிறகு இழுபறியாத்தான் இருக்கும்.

பாலன் : அவன் செய்தாலும் செய்யக்கூடியவன்.

குணம் : அப்ப இந்தக் கதிரையளை என்ன செய்யிறது?

சிங்காரம் : என்றை மச்சான்ரை கடைக்குப் போவம். அவரோடை நான் இதைப்பற்றிக் கதைக் கேல்லை. நானும் உங்களோடை வாற தாலை ஒரு பிரச்சினையுமிருக்காது.

பாலன் : நான் மேசையைத் தூக்கிறன். நீங்கள் கதிரையளைத் தூக்குங்கோ.

(கதிரைகளை அவர்கள் தூக்க வெளிக்
கிடுதல். சிங்காரம் சின்னக் கதிரையைத்
தூக்கும்போது...)

ரவி : தலைவர், நீங்கள் அதைத் தூக்காதை
யுங்கோ! நான் தூக்கிக்கொண்டுவாறன்.

(அவன் அதைச் சிங்காரத்திடமிருந்து
பெற்றுக்கொள்ளாதல்.)

(சிங்காரம் ரவியைப் பார்த்துப் புன்னகை
செய்தல். குணத்தின் கையில் இரண்டு
கதிரை. ரவியின் கையிலும் இரண்டு.
பாலனின் தலையில் மேசை. இப்போது
சிங்காரம் வீட்டின் பின்பகுதியை நோக்கி
முன்னே நடக்க அவர்கள் அவனைப் பின்
தொடர்கின்றனர். முகாரி பலமாக ஒலிக்கத்
தொடங்குகின்றது. ஒலிக்கு மத்தியில்
“விதி செய்வது யாரோ? விதி செய்வது
யாரோ?” என்ற சத்தம் எழுந்து மறையும்
போது, மேடையெங்கும் வெள்ளை ஒளி
படருகின்றது. இடது பக்கத்தால் இப்போது
ரமேஷ் நொண்டி நொண்டி நடந்து வருதல்.
சதிரை மேசைகள் இல்லாமலிருப்பதைக்
கண்டு...)

ரமேஷ் : போயிட்டாங்கள்! துரோகியள் போயிட்
டாங்கள். இந்த இடம் தங்கடை வியா
பாரத்துக்குச் சரிவராதது எண்டதாலை
ஒடிட்டாங்கள்.

(மௌனம். மேடையில் ஒளி சிறிது மங்கும்
போது அவன் வீட்டை நிமிர்ந்து பார்க்கின்
றான். முகாரி மிகவும் மெதுவாக ஒலிக்கத்

தொடங்குகின்றது. சாரமதியின் தலை ஜன்னல் பக்கமாக ஆடுகின்றது. அவன் இப்போது வீட்டை நோக்கி விரர், விரர் என நடக்கின்றான். வீட்டை அண்மியதும், கையைத் தட்டி சாரமதியின் கவனத்தைத் தன் பக்கம் ஈர்க்கின்றான்.)

ரமேஷ் : உங்களோடே ஒருக்காக் கதைக்க வேணும்.

சாரமதி : எல்லாரும் இப்படித்தான் தொடங்கிறவை. முதலிலை இந்த இடத்தை விட்டுப் போம்.

ரமேஷ் : எனக்கு உங்கடை மனநிலை நல்லா விளங்குது. நீங்கள் இப்பிடித்தான் பேசுவியெண்டதும் எனக்குத் தெரியும். ஆனா, ஆண்வர்க்கம் எல்லாமே கெட்ட தெண்டோ, இரக்கமில்லாததெண்டோ நினைச்சுப் போடாதேயுங்கோ.

சாரமதி : (கோபத்துடன்) முதலிலை இந்த இடத்தை விட்டுப்போம்.

ரமேஷ் : தயவு செய்து கோபிக்காதேங்கோ. நான் மற்றவங்களைப் போல மொட்டாக்குப் போட்டுக்கொண்டு இஞ்சை வரேல்லை. நான் உங்களை என்றை வைப்பாட்டியா இருங்கோ எண்டு கேக்கவும் வரேல்லை.

(மௌனம்)

எப்பவோ, நான் உங்கடை வீட்டுக் கதவைத் தட்டியிருப்பன். ஆனா, உதிலை கூட்டம் போட்டுத் திரிஞ்ச வங்களோடை சேந்ததாலை என்றை சுதந்திரத்தை நான் இழந்துபோயிருந்தன். இப்ப நான் மனிசனா, முழுச் சுதந்திரத்தோடையும் வந்துதான் உங்கடை வீட்டுக்கு முன்னாலை நிக்கிறன்.

சாருமதி : என்றை தலை நரைச்சுக்கொண்டிருக்குது. கலியாணம் முடிக்கிறதுக்கு என்னிட்டைக் காசும் இல்லை. இப்பிடியே கிடந்து செத்துப் போறதுதான் நல்ல தெண்டு எனக்குப் படுகுது.

ரமேஷ் : உங்கடை பேரென்ன?

சாருமதி : சாருமதி.

ரமேஷ் : சாருமதி, என்றை பேர் ரமேஷ். உங்கடை வீட்டிலை இனிமேல் முகாரிபாடக் கூடாது எண்ட முடிவோடை நான் வந்திருக்கிறன்.

சாருமதி : நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்? எனக் கெண்டா ஒண்டுமா விளங்கேல்லை.

ரமேஷ் : நான் உங்களுக்கு வாழ்வு தர விரும்புறன். இதில் முடிவெடுக்கிறது உங்கடை பொறுப்பு. என்னை உங்களுக்குப்

பிடிக்காட்டி பிடிக்கேல்லையெண்டு சொல்லுங்கோ. இதே வேளையிலை, உங்களுக்கு நான் வேறே எந்த வழியாலையும் உதவ முடியுமெண்டா, சொல்லுங்கோ!

சாருமதி : நான் உங்களை நம்பலாமா?

ரமேஷ் : ஓம்!

சாருமதி : அப்ப, உப்பவே கச்சேரிக்கு வாங்கோ, எழுத்தை முடிப்பம்.

ரமேஷ் : சாருமதி, எனக்கு உந்தக் கச்சேரியளிலை நம்பிக்கையில்லை. ஓர் ஆணும் பெண்ணும் கச்சேரியிலை போய் தங்கடை சுதந்திரத்தை அடவு வைக்கிற முறைக்கு நான் விரோதமானவன். நீங்கள் அவசரப்பட்டு எந்த முடிவையுமே எடுக்கத் தேவையில்லை. நல்லா யோசியுங்கோ. நான் அடுத்த தரம் வரேக்கை உங்கடை முடிவைச் சொல்லுங்கோ.

சாருமதி : உங்களை நான் நம்பலாமா?

ரமேஷ் : ஓம் சாருமதி. ஓம். நான் நாளைக்கு வாரன்.

(ரமேஷ் இடத்தை விட்டு விலகும்போது வீடு பச்சை நிற ஒளியில், மழை பெய்யும் ஒலி. சாருமதி ஜன்னலால் எட்டிப் பார்த்த வண்ணம். பின்னர் இருள்.)

(சில விநாடிகள் நிசப்தம். “விதியெழுதும் நாள் இது!... விதியெழுதும் நாள் இது!” என்று பலமாக ஒலி கேட்க, மேடையை நோக்கி ஒளி வருதல். மோகன ராகம் ஒலிக்கின்றது. மேடையிலே வீட்டுக் கதவு வீழ்ந்து கிடக்கின்றது. ஜன்னல் திற பட்டபடி. “விதியெழுதும் நாள் இது! விதியெழுதும் நாள் இது!” என்ற ஒலி பல தடவைகள் கேட்க, அதன்பின் மோகன ராகம், மேடையில் ஒளி அப்படியேயிருக்க திரை மூடப்படுதல்.)

விந்தன் வெளியீட்டகம்

சென்னை-24.

வீடும் வீதியும்...

இன்றைய சமுதாயத்தில்
அவலங்களும் அசிங்கங்களுமாய்க்
காட்சி தருகின்ற பிரச்னைகளைச்
சமூகப் பிரக்ஞையோடு
சுட்டிக்காட்டிப்
படைக்கப்பட்ட ஓர்

அற்புதமான நாடக நூல்!

இதனுள்ளே உலவும்
கதாபாத்திரங்கள் வாயிலாக
சீதனப் பிரச்னையை உள்ளடக்கமாகவும்
'நாற்காலி' மோகத்தை ஊடகமாகவும்
கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிறார்
நூலாசிரியர்.

ஈழத்து எழுத்தாளர் வரிசையில்
புதிய ஒளிக்கீற்றாய்த் தோன்றியுள்ள
தரமான இலக்கியவாதி
கலாமோகன்.

அவரது நூலை வெளியிடுவதில்
பெருமையடைகிறோம்.

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

விஜயலட்சுமி இளங்கோவன்